

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

47. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

25. LISTOPADU 2001

Z obsahu:

Děkuvzdání

v liturgickém zpěvu

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci

7. 11. 2001

- strana 2 -

Kristovo království

- strana 4 -

Rozhoduje

osobní vztah

- strana 4 -

Modlitba člověka

XXI. století

- strana 5 -

Ať žije Kristus Král!

P. Miguel Pro - mučedník
zednářské revoluce

- strana 6 -

**Rozhodla jsem se pro
křest v katolické církvi**

Dopis mladé dívky
L'Osservatore Romano
o pouti Svatého otce
v Kazachstánu

- strana 8 -

**Ze závěrečného
poselství synodálních
otců**

- strana 9 -

Poselství

svatého Josefa

Wolfgang Stadler

- strana 10 -

Pohoršení století

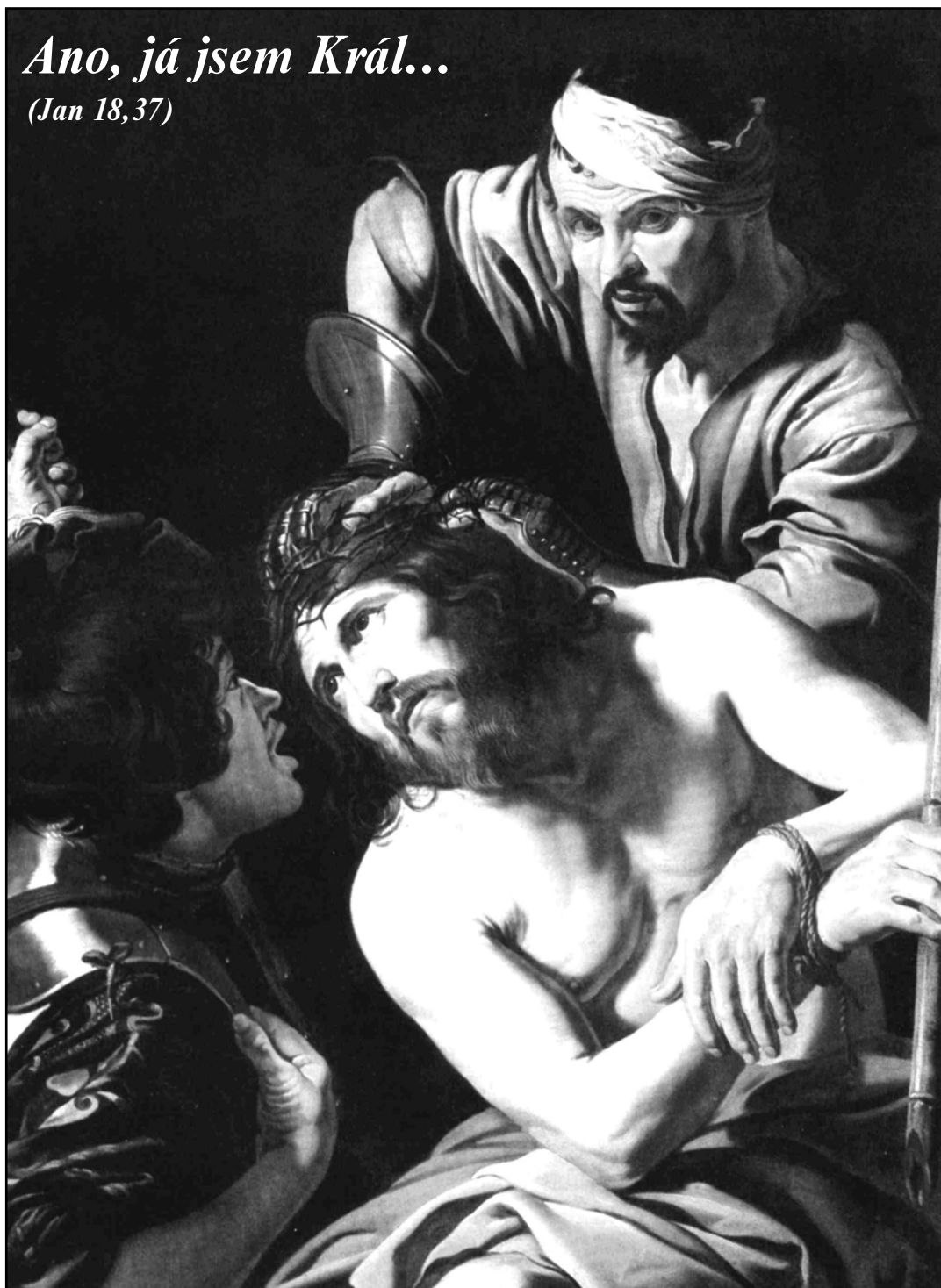
Alfons Sarach

- strana 13 -

**Pokémoni - další mánie,
nebo jde o něco víc?**

- strana 14 -

Ano, já jsem Král...
(Jan 18,37)

Děkuvzdání v liturgickém zpěvu

Žalm 100 pátečních ranních chval 1. týdne žaltáře

Izraelská tradice dala hymnu chvály, který jsme právě slyšeli, titul »Žalm pro todáh«, tzn. pro děkování v liturgickém zpěvu, a proto se velmi hodí, abychom jej zapěli v ranních chválách. V několika verších tohoto radostného hymnu je možno identifikovat tři významné prvky, které jej činí duchovně plodným pro použití v křesťanském modlitebním společenství.

Výzva k modlitbě

Je to především naléhavá výzva k modlitbě, výrazně popsána v liturgické dimenzi. Stačí vyjmenovat slovesa v rozkazovacím způsobu, která žalm stupňují a jsou rozvinuta označením kultovního rázu: *Plesejte..., služte Pánu s radostí, předstupte před něho s jásotem. Uzněte, že Hospodin je Bůh... Vstupte do jeho bran s díkem, slavte ho, žehňte jeho jméno* (vv. 2-4). Je to řada výzev nejen ke vstupu do posvátných prostor skrze brány a nádvoří (srov. Ž 14, 1; 23, 3. 7-10), ale také k slavnostnímu velebení Boha.

Je to určitá konstantní řada chval, která se nikdy nedělí a vyslovuje se v souvislém vyznávání víry a lásky. Chvála, která ze země stoupá k Bohu, ale současně živí duši věřícího.

V Božích rukou

Druhou malou poznámku bych chtěl vyhradit úvodu tohoto zpěvu, kde žalmista vyzývá celou zemi, aby oslavovala Hospodina (srov. v. 1). Jistě, žalm upře pak všechnu svou pozornost k vyvolenému národu, ale horizont obsažený ve chvále je univerzální, jak se to nezřídka stává v žaltáři, zvláště v tzv. hymnech Pánu a Králi (srov. Ž 95-98). Svět a dějiny nejsou vydány do rukou osudu,

chaosu, slepé nutnosti. Jsou naopak řízeny tajemným Bohem, který současně prahne, aby lidstvo žilo stabilně podle spravedlivých a autentických vztahů: *On upevnil svět, aby nezakolísal, národy řídí podle práva... Bude řídit svět spravedlivě, národy bude spravovat věrně.* (Ž 95,10.13)

Všichni jsme tedy v rukou Boha, Pána a Krále, a všichni ho oslavujeme v důvěře, že nás nenechá vypadnout ze svých stvořitelských a otcovských rukou. V tomto světle můžeme lépe ocenit třetí významný prvek žalmu. V centru chvály, kterou žalmista vkládá na naše rty, je totiž zvláštní vyznání víry, vyjádřené řadou přívlastků, které definují vnitřní Boží skutečnost. Toto zásadní credo obsahuje následující přívlastky: *Hospodin je Bůh, Hospodin je náš stvořitel, jsme jeho lid, Hospodin je dobrý, jeho láska je věčná, jeho věrnost nemá konce* (srov. vv. 3-5).

Vyznání víry

Máme zde především obnovené vyznání víry v jednoho Boha, jak je požaduje první přikázání Desatera: *Já jsem Hospodin, tvůj Bůh... Nebudeš mít jiného boha mimo mne* (Ex 20, 2. 3). Tak se často opakuje v Bibli: *Uzněj to a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi, není jiného boha* (Dt 4,39). Pak se vyznává víra v Boha stvořitele, pramen bytí a života. Následuje ujištění vyjádřené tzv. »formulí smlouvy« o jistotě, kterou má Izrael v božském vyvolení: *Jsmo jeho lid a stádece jeho pastvy* (v. 3). Je to jistota, kterou si věřící nového Božího lidu přisvojují s vědomím, že tvoří **stádo, které nejvyšší Pastýř duší vede k věčným pastvinám v nebi** (srov. 1 Petr 2,25).

Jistota smlouvy

Po prohlášení o jediném Bohu, stvořiteli a zdroji smlouvy, pokračuje portrét Hospodina, opěvovaný v našem žalmu, meditací o třech Božích vlastnostech, často opěvovaných v žaltáři: o **dobrotě, milosrdné lásce (hésed) a věrnosti**. To jsou tři ctnosti, které charakterizují Boží smlouvu s jeho lidem; vyjadřují pouto, které se nikdy nezruší v průběhu generací, a to ani skrze bahnitou řeku hříchů, vzpoury a lidské nevěrnosti. S klidnou důvěrou v božskou lásku, která se nikdy nezmenší, vydává se Boží lid na cestu dějinami se svými pokušeními a každodenními slabostmi.

A tato důvěra se dává do zpěvu, pro který často nepostačí slova, jak zjišťuje

Neděle Krista Krále

Poslední neděle církevního roku slavíme slavnost Krista Krále. Byla zavedena Piem XI. v roce 1925. Kristus je Pán celého kosmu, který drží čas ve svých rukou. On je Alfa a Omega, Počátek a Konec každé existence, on je Král, který se jako dobrý Pastýř stará o své stádo, hledá ztracené. Nápis na jeho kříži ho nazývá »Král židovský«. Před Pilátem Ježíš řekl: *Já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.* (Jan 18,37)

RANNÍ MODLITBA

**Pane, otevři mé rty
a má ústa zvěstují tvoji chválu.**

Pán je Král.

Jásá země,

radují se všechny národy.

**Sláva Otci i Synu i Duchu svatému,
jako byla na počátku i nyní a vždycky
až na věky věků. Amen.**

svatý Augustin: »Čím více se rozmnoží láska, tím více si uvědomíš, co jsi vyslovil, a nevyslovil. Neboť dříve, než jsi vychutnal určité věci, věřils, že budeš moci použít slova, abys je přednesl Bohu; když však jsi začal a pocítil chuť, uvědomil sis, že nejsi s to vysvětlit přiměřeně to, co zakoušíš. Ale když si uvědomíš, že nejsi schopen vyjádřit slova to, co zakoušíš, máš snad proto zmlknout a nechválit?... Absolutně ne. Nebudeš přece tak nevděčný. Jemu patří čest, úcta a chvála nejvyšší... Poslouchej žalm: *Jásejte Hospodinu, všechny země!* Pochopíš jásot celé země, jestliže sám budeš jásat Hospodinu.« (Esposizioni sui Salmi III/1, Řím 1993, s. 459)

Bolletino Vaticano 7. 11. 2001

Mezilitulky a zvýraznění redakce Světla

Triumf pokořeného Krále

Zamyšlení nad úryvkem Lk 23,35-43

Ještě dnes budeš se mnou v ráji

Evangelista Lukáš tě na závěr svých nedělních čtení tohoto církevního roku přivedl na horu Golgotu. Co tu vidíš? Ční tu k nebi tři kříže a na nich za ruce a nohy přibitá obnažená těla. Ten, který visí uprostřed, má na hlavě naražený věnec z trnitého hloží. Na vrcholku trámu, na kterém visí, je tabulka označující, za co si zasloužil potupnou a krutou smrt: *Toto je židovský král.*

Je to možné, aby tato lidská troska, rozdrásaná, zkrváčená, ušpiněná a poplivaná, byla králem? Prohlásil to naposled oficiálně, dvě hodiny tomu, před svým soudcem. Kdo se cítil ohrožen tímto jeho titulem natolik, že si vynutil jeho popravu? Sám jeho soudce, který je tu zástupcem hlavy celé říše, neshledal na tom nic trestuhodného. Vidíš je tady kolem kříže. Jsou to předáci tohoto národa. Postávají tu v houfu, aby si dodali jistoty a sebedůvěry. Ti nejubožejší z nich, kteří by se rádi vyznamenali před svými druhy, urážejí ukřižovaného rouhavými posměšky a sarkasmy, závodí mezi sebou ve svých nápadech a čekají na uznání od těch ostatních. Jejich nakažlivý příklad inspiruje i příslušníky popravčí čty. Výsměch a urážky, to nejsou projevy silných a ušlechtilých duší. To, z čeho se ony rodí, je spíše velkohubá nabubřelost, která má překrýt vlastní ubohost a malost.

Ani v této lidsky zoufalé a beznadějně situaci Ježíš neodvolává své prohlášení. Bezmocnost ukřižovaného krále naplňuje jeho protivníky konečně jistotou a uspokojením. Sami uznávají, že jiným pomáhal a zachraňoval je, ale nyní se jim podařilo přibít jej na dřevo a tak učinit konec jeho všemohoucí síle. Jejich pyšná zaslepenost nikdy nepochopí, že si tento Boží Syn a Král mohl dovolit tuto ponižující bezmocnost právě proto, že je všemohoucí. Uvědomuješ si, co to znamená i pro tebe? Není tak hlubokého ponížení, není propasti, kam tě může svrhnout člověk, není žádná tak lidsky absurdní situace, aby tam nedosahovala Boží moc.

Ježíšovy proražené nohy teď nemohou chodit od města k městu vstříc chudým, nemocným a opuštěným, jeho přibité ruce teď nemohou žehnat a uzdravovat,

otevírat oči slepým a uši hluchým. Ti, kterým tak vadila jeho dobrotivost, si ani nepřipouštějí, že by mohli sami jednou potřebovat jeho uzdravující sílu. Udělali všechno pro to, aby byl zničen, teprve až tu nebude, budou se cítit spokojeni. Počkají si ještě na tu chvíli, než konečně vydechne naposled.

Ale království tohoto přibitého Krále nekončí. Není z tohoto světa. Žádná lidská síla nemůže zastavit jeho královskou moc: je to moc jeho všeobjímající milosrdné lásky. Pozvedni svůj zrak k těm dvěma ubožákům, kteří s ním sdílejí stejný úděl. Ten po levici proklíná svůj osud a ani tváří v tvář blížící se smrti se neostýchá přidat se k jízlivým rouhačům.

Druhému odsouzenci naopak neodvratně blížící se konec otvírá oči víry. Uvědomuje si, že se mu dostává nevýslovné cti. Svůj zasloužený výjimečný trest si odpývá po boku Nevinného. Jak neuvěřitelné mohou být situace, ve kterých dochází k rozhodujícímu setkání se samým Bohem! Chápeš při tom, jakou to cestu je ochoten ujit Bůh, abys zřetelně poznal, jak je ti bezprostředně blízko? Ten lotr po pravici, primitivní, surový vrah, se z výše svého kříže dívá s úžasem na Ježíše, dívá se dolů a vidí jeho Matku a je uchvácen její dojímavou důstojností uprostřed velkého bolu. A tak se stává prvním z nekonečné řady těch, kteří svou spásu najdou v pohledu na ukřižovaného Krísta.

Jeho beznadějný konec se náhle stává začátkem nečekané, nekonečné blaženosti, protože uvěřil v královskou moc pokořeného Krále. *Ještě dnes!* Čím jsou po tomto královském příslibu všechny ty nevýslovné bolesti a kruté křeče? Ty nelitostné údery, které mu přerážejí údy, jej uvádějí do království světla. Poklekní k patě kříže a vzdej hold nejvyššímu Králi. Nepřestávej děkovat za jeho velkou lásku, s jakou ti dává poznat, co to doopravdy znamená, že jeho království není z tohoto světa. Věříš teď svému Králi? Jsi připravena mu věřit v každé podobě a v každé situaci? Královské insignie tohoto Krále jsou **hřeby, koruna z trní a probodéné Srdce**. Nyní máš jistotu, že ať tě cokoliv drtí, tvůj Král je po tvém boku a snáší stejná muka. Čeká jen na tvé zvolání: *Pane, rozpomeň se na mne!*

Přidej k té prosbě za sebe i vroucí modlitbu za ty, kteří nic nechápou a rouhají se Králi milosrdné lásky. Pane, rozpomeň se také na ně, až přijdeš do svého království!

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení - 2 Sam 5,1-3

Všechny izraelské kmeny přišly k Davidovi do Hebronu a řekly:

„Hle, jsme tvá kost a tvoje maso. Již dávno, když byl Saul králem nad námi, řídil jsi všechny záležitosti Izraele a Hospodin ti řekl: Ty budeš pást můj izraelský lid, ty budeš vládcem nad Izraelem.“

Přišli tedy všichni přední mužové izraelské ke králi do Hebronu a král David s nimi v Hebronu uzavřel smlouvu před Hospodinem, oni pak pomazali Davida za krále nad Izraelem.

2. čtení - Kol 1,12-20

Bratři!

Děkujeme Bohu Otcí, že vám dal účast na životě věřících ve světle. On nás totiž vytrhl z moci temnoty a převedl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů. On je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého tvorstva. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti - všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila plnost dokonalosti a že skrze něho usmíří se sebou všechno tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví, prolitou na kříži, zjedná pokoj.

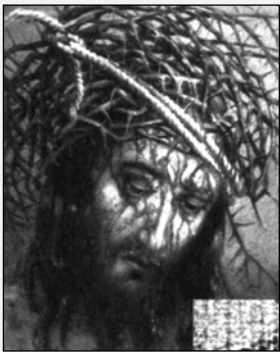
Evangelium - Lk 23,35-43

Když Ježíše ukřižovali, členové velerady se mu vysmívali: „Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený.“ Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!“ Nad ním byl nápis: To je židovský král. Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen ke stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého.“ A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“ Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji.“

KORUNOVÁNÍ TRNÍM

*Vojáci upletli korunu
z trní a vložili mu ji na hlavu.
(Jan 19, 2)*

Tento druh mučení vymysleli pouze pro Ježíše. V žádném historickém pramenu nenajdeme zmínku o tom, že by se před křižováním používalo tohoto druhu tortury.

Na Turínském plátně je vidět stopy krve, která vytéká z temene, čela a týlu Kristovy hlavy. Tyto rány byly způsobeny tím, že tvrdé, velké trny prorazily krvonosná místa na hlavě. Trnová koruna měla tvar čepice, která obepínala celou hlavu. Chirurgové napočítali 13 ran na čele a 20 ran v týlu, ale připouštějí, že jich mohlo být na 50. Protože pod kůží na hlavě se nachází síť nervů a krvonosných míst, působilo korunování

trním nesmírně krutou bolest a hojně krváčení. **Vezmeme-li v úvahu, že na hlavě se nachází v každém cm² 140 bodů citlivých na bolest, můžeme si představit míru Kristova utrpení v době tragického korunování,** napsal L. Coppini, ředitel Ústavu anatomie Univerzity v Bologni. Výzkumy potvrdily shodu míst krváčení s anatomii tepniček a žilek, které se nacházejí na hlavě.

Z Milujcie sie 3-4/2001

Kristovo království

Svět už viděl mnoho různých králů, moudrých i nezkušených, mocných i slabých, vznešených a prostých, svědomitých a bezectných. Co vlastně dělá krále králem? Slovo král není možno převést na společného jmenovatele. Představy o postavě a osobnosti krále jsou v průběhu dějin i dnes velmi rozdílné.

Z pohledu světa je nicméně králem ten, kdo stojí nad určitou zemí nebo národem, má moc, vládne, buď na základě královského rodu a nástupnictví, nebo si mečem či duchovní převahou získal vedoucí postavení a svůj titul.

Jak je tomu u Krista? Co ho opravňuje nazývat sebe Králem? Co zahrnuje jeho království? Odpovídá nám na to evangelium.

»Řekli ti to o mně jiní?«

Tato Ježíšova otázka míří k rozhodujícímu základu obvinění, které bylo proti němu vzneseno: že se činí králem. Ježíš chce vědět, zda se tím Pilát cítí ohrožen, anebo strůjci žaloby pozvedli proti němu toto obvinění. Tedy kdo ho nyní vlastně obviňuje? Pilát to vysvětluje: Tvůj národ a velekněží. Ti nosí hlavu vysoko, ukládají lidu těžká břemena, bdí úzkostlivě nad svými právy a nad svou mocí. Kristovo hlásání je jim proti srsti. Směřovalo ke spravedlnosti, k nové svobodě, k nové niternosti, tj. k novému duchu.

Ježíš nechtěl starý řád povolit, nýbrž zdokonalit. To vůdcové národa nepochopili a domnívali se, že chce zasednout na jejich křesla. Ježíš nechce, abychom dané struktury zrušili, chce jen, aby sloužily lidem, chránily opravdovou důstojnost, kterou Bůh dal každému člověku, a vedly všechny ke spáse. Tak chápe Ježíš své království, je to království služby. Je to zcela jiné království, než jak si je představuje svět.

»Abych vydal svědectví pravdě«

Mocenský nástroj mnoha vládců tohoto světa je meč a to, co se z něho odvozuje ve formě zbrani i mocenských nástrojů. Jiní vůdcové národa žijí z obliby lidu, propagandy, agitace a peněz. Ne vždy hraje při tom hlavní roli pravda. Kolik lži, nepravd a polopравd a falešných výpovědí se k tomu stále využívá! A trvá to někdy hodně dlouho, než tyto lži vyjdou na světlo.

Ježíš vidí roli, která mu byla svěřena jako Božím Synu, kterému byla dána veškerá moc, zcela jinak. On se cítí zavázán lásce a pravdě. Nikdo ho nemůže usvědčit ze lži. Pravda je ve skutečnosti jeho moc, jediná skutečně oprávněná moc, ale snad ještě více je to láska. Láska spojuje, svádí dohromady a svazuje s tím, kdo prokazuje lásku. Pravda sama může vést k bezpráví, když nezná lásku a chce jen druhému křičet do ucha. Ježíšovo království spočívá na obojím. Je to království pravdy a lásky.

»Slyší můj hlas«

Kristovo království vylučuje přinucení. Jeho základem je svoboda Božích dětí. Tuto svobodu stát nezná. Nikdo nesmí z národa, ve kterém žije, vystoupit a nedbat na jeho zákony. Kdo naopak žije v církvi a podřídil se Boží vůli, učinil to svobodně, to znamená, že v průběhu svého života k tomu dal svůj svobodný souhlas. Toho si musím být stále vědom. Slyšet Ježíšův hlas, následovat jeho slovo ze svobodného rozhodnutí, v tom spočívá důstojnost křesťana. Nejde za nějakými propagandisty, nýbrž za Pravdou. Může říct jako sv. Pavel: *Vím, komu jsem uvěřil.* (2 Tim 1,12)

Máme Krále, Krále služby, Krále pravdy a lásky, Krále, který respektuje naši svobodu. Kristus vítězí, Kristus kraluje, Kristus vládne, Kristus je Pán na věky.

-sks-

Rozhoduje osobní vztah

Důvod, proč tolik lidí po Druhém vatikánském koncilu opustilo Církev, spočívá v tom, že neměli osobní vztah k Ježíši Kristu. A pokud ho měli, neměli tento vztah k liturgii a společenství Církve.

K tomuto závěru dospěla anglická novinářka v programovém článku v týdeníku *UNIVERS*. V jejích úvahách se odráží nový duch, který proniká do křesťanství. Když se před 35 lety rozpadly svazky tradice a vytratil se strach z věčné záhuby, nezbylo už nic, co by mohlo lidi udržet v církevním společenství.

Ježíš zůstal vlastně neznámý

Kristina Cooperová říká o sobě, že byla kdysi vlastně věrnou návštěvnicí kostela. Příležitostně šla na mši i častěji než jen v neděli. Ale pak ztratila něco, co není schopna definovat. Jako mladá žena se rozhodla pracovat pro chudé, a odjela proto do Střední Ameriky. Motivem byla směr soucitu a touhy po dobrodružství. Zdálo se jí prostě, že nedělá dost, aby si zasloužila nebe. V jádru šlo o neporozumění církevní nauce. Ještě závažnější bylo, že Ježíš, srdce naší víry, zůstával pro ni vlastně neznámý, i když vztah k institucionální církvi nebyl špatný. Ale její víra neměla v sobě nic, co bylo životodárné, bylo to spíše jen plnění příkazů a mravních požadavků.

Lidé, kteří zakusili Boží přítomnost

Tento postoj nebyl nic výjimečného, byl to postoj mnoha křesťanů. Zde leží hlavní smysl toho, co označuje papež za novou evangelizaci. To znamená, že evangelium se musí opět hlásat ve své úplné prostotě, jak to dělali první křesťané, a lidé musí být přivedeni k Ježíši a nikoliv pouze k rituálům.

Prožila velký obrat ve své víře, když přišla do styku s malou skupinou křesťanů. I když na

ni skupina nejdříve působila poněkud odcizeně, tito křesťané vyzařovali živou vírou, která velmi působí na člověka. Byli to lidé, kteří zakusili Boží přítomnost a snažili se podle toho žít. To bylo přesné to, co dosud vůbec neznala.

Následovat příklad prvních křesťanů

Ještě více byla oslovena, když ji tito lidé ujistili, že osobní zkušenost Boha je přístupná každému pokřtěnému, který se otevře Duchu svatému. Je to tentýž Duch, kterého zakusili apoštolové.

Dary Ducha svatého daly prvním křesťanům křídla, když začali hlásat evangelium. Chceme-li dnešní svět evangelizovat, musíme se dát vést Duchem svatým jako první křesťané a vybavit se potřebnou vírou.

To, co doporučuje anglická novinářka věřícím, navrhl na biskupské synodě v Římě Anthony Lobo, biskup z pakistánského Islamabadu, kandidátům kněžství. To, co tito kandidáti často nechávají stranou, je zcela osobní vztah k Ježíši Kristu. Jedním důvodem je skutečnost, že ze seminářů zmizely zcela projevy lidové zbožnosti. Velké vakuum v duchovním životě dorůstajících kněží se projevuje v jejich vztahu k videu a zábavě na internetu, chybějící otevřenost pro hlásání Církve, přehnané zdůrazňování sociálních aktivit na úkor duchovního života. U mnoha z nich spočívá teologické vzdělání jen v ovládnutí určité teologické slovní zásoby. Nebudou-li překonány sociální, kulturní a osobní nedostatky kandidátů, stanou se tito kněží »součástí problému místo součástí jeho řešení«.

Biskup doporučil, aby kněží žili ve společenstvích, i když nutně pracují v jednotlivých farnostech. I to by bylo následování Krista, který žil ve společenství svých učedníků. To by kněze uchránilo, aby se nedali zkorumpovat.

CvM 14/2001
Přeložil -lš-

Modlitba člověka XXI. století

Kriste, učili mě, že jsi umřel na kříži, že jsi Bohem, že žiješ v nebi, nevměšuj se proto příliš do mých záležitostí. A jestli chceš přesto mít vliv na můj život, dej mi dobré postavení, rozmnož moje peníze, požehej mému podnikání, vzdal ode mne nemoci. Ale ty prý raději dáváš kříž, a to já nechci.

Vím, že bys mě rád viděl v kostele, ale já mám tolik práce! Je třeba také vyjet s děckem na čerstvý vzduch. To je snad také dobrý skutek! Kdy mám jít do kostela? Nestáčí to, když tam zajdu dvakrát, třikrát, no, budiž po tvém, čtyřikrát do roka: na půlnoční, na vzkříšení, na pouť a na Boží Tělo?

Proč nejsi se mnou spokojený? Vadí ti nějaká ta lež? A to je tak špatné? Přece všichni klamou...

Mám se modlit ráno a večer? Kriste, já snídám v poklusu, nemám čas na oběd, ty modlitby – to až později. Ostatně, jsou tu kláštery, ať se tam modlí místo mne!

Jistě bys chtěl, abych šel ke zpovědi. Je to tak nutné? Přece jsem nikoho nezabil, nic jsem nezapálil, nikoho jsem neokradl. Mám jen jednu ženu, děcko jsem nechal pokřtít. Z čeho

se mám zpovídat? Nemám takových hříchů... Bože, nezapomínej, že já jsem vzdělaný člověk.

Nevím, co bych ti ještě řekl. Prý jsi učil, aby se lidé měli rádi a odpouštěli si. Jistě jsi měl pravdu, ale to ještě nebylo naše století. Teď máme atomové zbraně, satelitní antény. Děláme, co sami chceme, s tím už musíš počítat...

Kdybys chodil s námi na diskotéky a proměňoval vodu ve víno, jistě bys byl populárnější, zaimponoval bys mladým. Toto 21. století nemá rádo omezující praktiky a nevhodná dogmata. To už přece vyšlo z módy!...

Bože, je to moje vina, že ti už nemám co říct? Mám ti snad vykládat o svých starostech, o vtipech svého šéfa, o problémech s tchýní? Ty bys to nepochopil!... Jsi tak daleko, a já, já jsem ještě mladý a silný, musím jít vpřed...

Ježíši, slyšel jsi mě?...

Počkej, neodcházej ještě! Poslouchal jsem tě velmi pozorně, prosím tě, poslouchej chvilku mne. Mám ti tolik co říct...

Stvořil jsem tento svět pro tebe. Pro tebe jsem umřel na kříži. Pro tebe bylo moje srdce probodeno. Ale dal jsem ti svobodnou vůli, aby sis mohl vybrat.

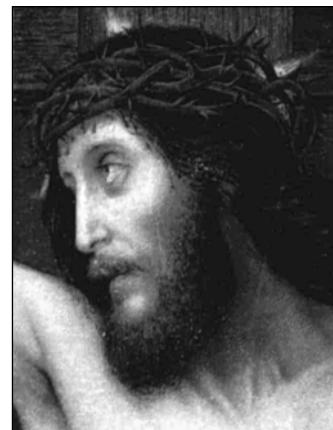
Myslíš, že přibude mé slávy, když přijdeš do kostela, postavíš se za poslední sloup a uděláš znamení kříže, které připomíná spíše otazník?

Odhazuješ moje přikázání, jako bych to byl já, kdo kazí tvoje auta, vykrádá tvůj majetek a cuchá ti nervy... Nemáš v duši milost, nepoznal jsi smysl života. Kdybys jen uvěřil mé LÁSCĚ! Chci jen tvoje dobro, všechny vás miluji, miluji tebe! Uvěř mi to!

Zajišťuješ se atomem, nejdůležitější záležitosti odkládáš na »potom«, a nevíš, jestli se dožiješ ztřeššího dne. Neměl

bys počítače a tvoje noha by nestanula na měsíci, kdyby ti to nebylo dáno od Boha! Dítě moje, kdybys pochopil, jak blízko jsem u tebe, jak mě zajímají tvoje nejdrobnější záležitosti všedního dne, byl bys šťastnější...

Neříkej, že moje evangelium je pro starce a děti. Ono je také pro tebe, mladý a silný člově-

če. Přece i ty přijdeš jednoho dne ke mně: pak ti nepomohou tvoje auta, dodatkové tituly za jménem. Budu v tobě hledat jen lásku, zeptám se tě, jestli jsi nesl můj KRÍŽ...

Podívej se do svého svědomí: Umíš milovat tak, jak já jsem vás miloval? Umíš milovat upřímně, nezištně, až do zapominání na sebe sama? ...Neboj se pravdy, že jsi hříšníkem. Moje krev vykoupila tvoji zlobu, láska ti dodá odvahu, abys povstal ze svých hříchů. Dítě moje, já tě zvu do svého Království!

Vyber si: nervózní život měřený šálky kávy, ujetými kilometry v zoufalé poušti s penězi na kontě, nebo štěstí v Domě mého Otce, které nikdy nekončí. I kdybys odešel jakkoliv daleko, já na tebe čekám. I moje Matka tě čeká, protože jsem chtěl, aby byla tvou Matkou. Místo, které jsem ti připravil v nebi, nemůže obsadit nikdo jiný. Pojď za mnou!

Ivana Jozefiaková
Z Poslaniec Serca
Jezusowego 10/98

Ať žije Kristus Král!

Mučedník zednářské revoluce

Skrytá činnost zednářských organizací je výrazem organizované vzpoury člověka proti Bohu zjevenému v Ježíši Kristu. Jejich činnost je zaměřena v hlavní míře proti katolické církvi. Sami zednáři tvrdí, že je to boj na život a na smrt. Když například svobodní zednáři převzali vládu v Mexiku pod pláštěm hesel rovnosti, svobody, bratrství a tolerance, nově schválená ústava z roku 1917 zavedla úplnou ateizaci a socialistickou výchovu mládeže a odňala církvi právní subjektivitu. Prováděla se proticírkevní propaganda, revolucionáři masově vraždili duchovenstvo, ničili kostely a kláštery. Nejkrvavější období pronásledování katolické církve začalo pod prezidentem Pluarco Eliasem Callesou, ateistou a svobodným zednářem (nastoupil v roce 1924), který zbožňoval Lenina i Trockého.

Boj s církví vedl za pomoci zednářské organizace Federación Anticlerical Mexicana. Masová propagandistická kampaň, která měla za cíl zničit katolickou církev, byla spojena s pořádáním orgií při parodických mše, při kterých byla vyhlašována rouhavá kázání. Krvavé pronásledování začalo v roce 1926, když Callesa vyhlásil, že jakákoli obrana práv církve je zločinem. Vláda ustavila zvláštní proticírkevní sdružení, které vlastnilo 50 tiskáren a šířilo demoralizující a proticírkevní tiskoviny. Vláda zabrala veškeré školy a přísně zakázala provozování jakýchkoliv náboženských obřadů. Biskupy, kněze a řeholníky i řeholnice uvěznilo nebo vyhnalo. Za této situace se náboženský kult přestěhoval do podzemí. Duchovní, kteří vykonávali obřady i přes zákaz, byli vězněni, mučeni a zabíjeni. Bylo to období srovnatelné s pronásledováním prvotní církve

ve v Římě. Uprostřed tisíců mučedníků za Kristovu víru vyniká hrdinnou odvahou ve své kněžské činnosti jezuita P. Miguel Pro, který byl poslán na smrt zastřelením, protože nedbal zákazu a vykonával svou kněžskou službu. Aby byl rozsudek vynesený nad nevinným knězem věrohodnější, vláda ho zcela bezdůvodně obvinila z účasti na atentátu na prezidenta.

Je čtvrtek večer v hlavním městě Mexiku. Šestatřicetiletý muž v popelavém klobouku a tmavém obleku vychází ze soukromého domu. Když vyšel na ulici, vytáhl z kapsy cigarety. Všiml si, že opodál stojí dvě podezřelé postavy, které ho pozorně sledují. Potlačil svůj strach, přistoupil k nim a zeptal se: »Nemáte oheň...?« Oni odpovídají: »Kup si v obchodě sirky...« Otočí se a odchází. Úředníci (tak se zde říká policejním agentům) jdou za ním. Rychle zatočil do boční ulice. »Taxi!« zavolá a skočí do automobilu, ale tajně udělají totéž. Muž na zadním sedadle svléká sako. Klobouk strká do kapsy a křičí: »Já vyskočím a ty jed' dál!« Chvilí na to zmobilizuje všechnu svoji odvalu a vyskakuje z auta. Podařilo se. Je celý. Za několik vteřin projíždějí kolem policejní agenti a ničeho si nevšímají.

Posledním přáním P. Miguela Pro byla modlitba...

Nebezpečí je zažehnáno. Brzy poté jde svou cestou.

To je jedna z příhod v životě P. Miguela Pro, jezuita, který s nasazením vlastního života plnil své kněžské poslání.

Miguel Augustin Pro, třetí dítě Josefy a Miguela Pro se narodil 13. ledna 1891 v Guadalupe v Mexiku. Otec je známý důlní inženýr, matka je sociální pracovnice. Před narozením jedenáctého dítěte pomáhala při založení nemocnice pro chudé.

Z počátku nic nenasvědčovalo, že by Miguel byl něčím zvláštním. Od prvních let ho bylo možno poznat podle jeho smíchu a výtečného smyslu pro humor. Velice rád si tropil žerty ze svých sester. Hrál hokej, bavil se s kamarády, v rodinném kruhu hrál na mandolinu nebo na kytaru.

Rodinu Pro spojovaly hluboké a srdečné vztahy. Miguel měl k náboženství rezervovaný postoj a nějakou dobu nechodil ke svátostem. Změnu v jeho postoji vyvolaly dvě sestry, když vstoupily do kláštera. Začal se hlouběji zamýšlet na svém životem. Ve věku dvaceti let v srpnu 1911 jakoby navzdory své svobodomyšlné povaze vstupuje do noviciátu otců jezuitů. Otcové, kteří znali jeho pověst, podrobili ho zkoušce, aby si ověřili, zda si z nich nechce ztropit žert a zda sám umí žerty snášet. Ale obstál a byl přijat do noviciátu 10. srpna 1911.

P. Miguel Augustin Pro v jednom ze svých převleků

V roce 1917 vypukla v Mexiku revoluce. Před hrozícími represáliemi, které se silně dotýkaly věřících a především katolických duchovních, rektor semináře se rozhodl, že řád opustí svůj dům. Zabezpečil různým způsobem nejcennější věci. Všem koupil civilní obleky a oni v malých skupinkách opouštěli klášter. Dostali se pěšky a vlakem do Texasu, pak do Kalifornie a přes Nikaraguu a Španělsko do Belgie.

Po celou dobu pokračuje Miguel ve studiu a přemáhá svůj výbojný charakter. Učí se přijímat pokoreň, zachovává si však svůj smysl pro humor. Pomáhá všem, na které začne doléhat stesk po vlasti. Vyniká vroucností svých modliteb. Všichni klerici vyučují náboženství v okolních obcích. Když do vesnice přišel Miguel, celé rodiny mu vycházely vstříc. Cikánské rodiny z blízkých hor mu říkaly »kouzelný otec«. V té době trpí žaludeční chorobou, pro kterou musí podstoupit několik operací.

Kněžské svěcení obdržel v Belgii 31. srpna 1925. Nikdo z jeho rodiny se nemohl slavnosti zúčastnit. V jednom dopise domů Miguel napsal: »V den svého svěcení jsem nemohl zadržet slzy.«

Jeho zdravotní stav se nezlepšil, proto se představení rozhodli, že ho pošlou zpět do Mexika, při čemž si neuvědomi-

li, že ho vystavují ohrožení života v důsledku pronásledování. Dne 24. června 1926 odcestuje do vlasti. Třidvacet dní po jeho návratu je vydán zákaz vykonávat veřejné náboženské úkony. Každý kněz, kterého vláda zná, je vystaven nebezpečí, že bude zatčen a postaven před soud. O Miguelově kněžském svěcení vědělo jen několik osob a on se zapojuje do tajné činnosti v několika farnostech.

»Jelikož jsem neznámý, zastupuji několik kněží; vytvořil jsem si tzv. „eucharistické stanice“, kde každý den podávám svatě přijímání a dávám pozor, zda se neblíží policie.«

Oblečen do mexické peleriny a velkého klobouku nebo do obleku úředníka, vždy s čerstvým květem v dírci, vykonává otec Miguel pastorační práci. Slouží mše sv., zpovídá v soukromých domech, pořádá rekolekce pro taxikáře, mládež, podnikatele, úředníky a jiné společenské skupiny. Využívá pomoci četných katolíků, kteří kryjí jeho totožnost. Dovednost převleků mu pomáhá ve styku s různými skupinami lidí. V montérkách jako mechanik rozmlouvá s řidiči. V civilním obleku může vstoupit do mnoha domů a uvědomit obyvatele o konání mše svatě. Velice mu pomáhá jeho vlastní důvtip. Jednou při útěku před policií měl jen nevelký náskok. Když se míjel s jednou dívkou, vzal ji pod paži a zašeptal: *Pomoz, jsem kněz!* Dívka zareagovala výtečně a policie minula »zamilovaný párek«.

Vyvázl z řady nebezpečí díky smyslu pro humor. Stalo se, že se ocitl ve vězení s několika přáteli a dvěma svými bratry, kteří aktivně podporovali Ligu na obranu náboženství. Strážník jim se smíchem navrhl, aby si udělali mši, protože jeden z nich je »presbitero«. P. Miguel popsal jednomu příteli tento incident takto: *»Všichni jsme se podívali po sobě, jako bychom hádali, o kterého nešťastného kněze se jedná. Stráž-*

„Ať žije Kristus Král“ - s těmito slovy na rtech P. Augustin Pro umírá

ník vysvětloval: „Jmenuje se Miguel Augustin.“ Hlasitě jsem vykřikl: „Miguel Augustin jsem já, ale že budu dnes sloužit mši, je právě tak jisté, jako že se dnes vyspím na matracích (vězni spali na pryčnách). A to presbitero, to je moje příjmení.“ Někdo si zmýlil „Pro“ s „pbro“. (španělsky presbitero - kněz)...

Takových horkých situací bylo bezpočet. Jeho činnost se však nemohla před vládními špehy trvale utajit. Byl na něho vydán zatykač a P. Pro se musel skrývat. *»Samozřejmě, že se budu chovat obezřetně, copak voják sv. Ignáce se může vzdát již na samém začátku bitvy...? Buď jak buď, mohou mě zabít, ale to je v rukou Božích.«*

Otec Miguel roznášel svým rodákům Krista po celém měs-

P. Miguel Augustin Pro po své smrti

tě, také na kole. Rozdával svatě přijímání, zpovídal, křtil, žehnal sňatkům, uděloval svátost nemocných. Neomezoval se pouze na duchovní službu. Riskoval také tím, že shromaž-

doval a nosil zásoby jídla chudákům.

Na počátku roku 1927 pocíťuje starost a strach: *»Jsem ochoten utéct, protože život, jaký vedu, je nesnesitelný,«* píše v jednom dopise. *»Myšlenka na bitvu mě však zahanbuje, i když se mi ještě nic nestalo. Musím pamatovat na to, abych stále více důvěřoval a odevzdával se Bohu a v něho skládal všechnu svou naději.«*

Postřeh a sebeovládání mu mnohokrát pomohly, aby přelstil policisty. *»Jezdil jsem na nejpodivnější místa ve městě, abych tam sloužil mši sv.,«* píše jednomu příteli. *»Představ si můj úžas, když jsem spatřil dva policisty u dveří, do kterých jsem měl vstoupit. Řekl jsem: Tentokrát mě už mají. Ale pak jsem se vzpamatoval, přistoupil jsem k nim, vytáhl zápisník a poznamenal si číslo domu. Hlubokým hlasem jsem poznamenal: „Pozor, pod kamenem je had.“ Policisté mi zasalutovali a pokládali mě za tajného agenta.«*

Policie mu byla několikrát na stopě, ale vždy se mu podařilo uniknout z obklíčení. Přišel však památný den 17. listopadu 1927, kdy se vládním agentům podařilo uvěznit otce Pro, jeho bratry Humberta a Roberta, inženýra Luise Seguru a dělníka Antonína Tirada. Všichni měli být zastřeleni spolu s jinými vězni. Vězňům nebylo oznámeno, že je čeká smrt, ale asi to tušili. Několik dní předtím, když sloužil mši v jednom klášteře,

řekl Miguel matce představené: *»Před nějakou dobou jsem obětoval život za záchranu Mexika a toto ráno při mši svaté jsem pocíťil, že Bůh moji obět přijal.«* Ve vězení připravil otec Pro své bratry a spoluvězně na smrt a dal několik rad i strážníkovi.

V den poprav vyvedli z cely jako prvního Miguela. Žádné přelíčení se nekonalo. Mohli se domnívat, že by dokázal svou nevinu, ale v očích Callesových se provinil tím nejhorším zločinem: byl katolíkem a knězem.

Jeden z policistů, který ho zatýkal a nyní ho doprovázel na místo exekuce, obrátil se na něho a se slzami v očích ho prosil o odpuštění. Miguel ho objal a řekl mu: *»Nejen že ti odpouštím, ale děkuji ti.«* Potom se obrátil k popravčí četě a řekl tiše: *»Ať Bůh odpustí všem!«*

Na vězeňském dvoře čekali novináři a fotografové, místní úředníci a diplomaté. Na otázku, jaké má poslední přání, odpověděl, že se touží pomodlit. Klekl si u stěny proděravělé od kulek a vroucně se modlil dvě minuty. Potom vstal, políbil kříž, roztáhl paže, odmítl pásku přes oči a hlasitým hlasem zvolal: *»Viva Cristo Rey!«* (*Ať žije Kristus Král!*)

Popravčí četa ho neusmrtila. Těžce raněn padl na zem a ještě dýchal. Generál Cruz k němu přistoupil a střelil ho do hlavy.

Jeden právník a Anna, Miguelova sestra, přinesli amparo – příkaz k odročení exekuce. Jakkoliv přišli několik minut před popravou a několik osob se dalo do křiku, strážní odmítli otevřít bránu. Výstřely oznámily, že již je pozdě. Zemřel rovněž bratr Humbert. Telefon z argentinského velvyslanectví zachránil život bratru Robertovi, který byl později vyhoštěn do Spojených států.

Prezident Calles, skutečný fanatik, viděl v popravách příležitost ukázat zbábělost a zrádčovství mexických katolíků.

Pokračování na str. 8

Proto zval na ně zástupce tisku a fotografie a mnoho jiných osob, díky čemuž vznikla dobrá fotografická dokumentace tohoto mučednictví. Ale ti lidé umírali jako hrdinové a snímky vyvolaly úplně jinou reakci. Nakonec jejich držení bylo označeno za zločin.

Těla Miguela a Huberta byla odnesena do otcova domu. Jedné ze sester, která tonula v slzách, se otec zeptal: »Tak se chováš v přítomnosti světce?« Celou noc se lid loučil s bratry Pro. Příštího dne se konal pohřeb. V průvodu jelo více než pět set automobilů a kráčely tisíce lidí. Rakve byly zaplaveny květy, které házeli z balkónů a oken. Když průvod přecházel, lidé padali na kolena. Tak byl úplně pošlapán zákaz shromažďování, protože bylo jasné, že mexická vězení nepojmou všechny ty, kteří přišli vzdát hold svatému knězi a jeho bratru.

Otec Pro ještě před zatčením řekl jednomu svému příteli: »Jestli mě jednou chytanou, vsad se, že až budu v nebi, splním tvoji prosbu.« Žertoval také, že všechny smutné, které najde v nebi, pobaví veselým mexickým tancem s kloboukem. Nejen tento přítel věřil, že otec Miguel může splnit jejich prosby. Jedna nevidomá stařenka, které se podařilo dotknout se těla mučedníka během obřadů, nabyla náhle zraku. Rovněž další tři osoby dosvědčily, že jim v průběhu jednoho týdne od své smrti pomohl.

Na počátku třicátých let byl zahájen proces jeho blahorečení. Jan Pavel II. prohlásil otce Miguela Augustina Pro blahoslaveným v roce 1988. Jeho památka se připomíná 23. listopadu, ve výroční den jeho smrti.

*Miroslav Frankowski
a Grzegorz Gavel
Z Milujcie sie 5-8/96
přeložil-lš*

Rozhodla jsem se pro křest v katolické církvi

Dopis mladé dívky L'Osservatore Romano o pouti Svatého otce v Kazachstánu

Svědectví Světlany k nám přišlo dvoji cestou. Během pouti Svatého otce s námi udržovala čilý styk. Jako výtečná tlumočnice naslouchala každému slovu a na konci dne diskretně, ale s radostnou naléhavostí kladla velmi konkrétní a promyšlené otázky týkající se víry. Pak nám tři františkáni z Porciunkuly v Santa Maria Maggiore, Mirko, Štěpán a Dominik, předali dopis, který jim poslala Světlana, aby se s nimi podělila o nadšení, jaké v ní vyvolala papežova pouť. Světlana je poznala v době jejich misijního působení v Alma-Atě.

Mezi silné dojmy z apoštolské cesty po Střední Asii patří nezapomenutelné setkání Jana Pavla II. s mládeží na univerzitě »Eurasie«. K této mládeži, převážně muslimské, se papež obrátil s poselstvím naděje a připomněl jim, že Bůh miluje osobně každého z nich. A Svatý otec konstatoval, že v jejich srdcích nalezla tato základní pravda širokou a živou odezvu.

»Nikdo ke mně dříve nepromluvil tak jako papež, a on mluvil jménem Ježíše Krista,« řekla Světlana na konec setkání, když viděla, jak se mladí lidé tlačí kolem papeže, aby políbili jeho tvář. Tyto polibky nebyly pouze znamením pozdravu, nýbrž to byly výrazy citu a vděčnosti, že vykonal tak dlouhou cestu, aby s vášnivým, ale pokorným a prostým zaujetím zvěstoval i vzdáleným mladým lidem v Kazachstánu Ježíše Krista.

Rozhodla jsem se, že se dám pokřtít a stanu se katoličkou. Je mi 22 let, žiji v Alma-Atě v Kazachstánu a až dosud jsem měla velmi daleko ke křesťanské tradici. Nyní jsem se s veškerou vážností rozhodla, že budu křesťankou. Důvod mého obrácení? Návštěva papeže v Kazachstánu a především účast na mši svaté, kterou sloužil v Astaně.

Píšu, abych se s Vámi podělila o zkušenost, kterou jsem udělala

v průběhu návštěvy papeže v mé zemi. V těchto dnech, když jsem se vrátila domů ke své práci, chápu stále více velikost a význam toho, co se zde stalo.

Byla to skutečná událost nejen pro samotnou návštěvu papeže, o které jsme již dříve věděli a na kterou jsme se připravovali (i když vzhledem k aktuální situaci ve světě měla velkou cenu i samotná návštěva), ale mimořádnou událostí byl způsob, jakým tato návštěva probíhala: jak se vyvinula všechna setkání, jaká byla reakce u lidí. To jsou skutečnosti a reakce, které nebylo možno předvídat. A vyprávět o úžasu a radosti Kazachstánu je, jako kdybych mluvila osobně o sobě samé, jak já jsem prožívala ony dny a jaké byly mé zážitky.

Skutečnost, že jsem byla zapojena do organizace návštěvy, což bylo dáno tím, že mluvím také italsky, byla »výhodou« i »nevýhodou« zároveň.

Výhodou, že jsem se mohla setkat s tolika úžasnými lidmi a že jsem se mohla účastnit takřka všech setkání, která měl papež v Kazachstánu. Ale současně jsem pochopila od samého začátku riziko, že se ztratím v technických záležitostech a že nebudu moci »získat« duchovně všechno to, co s sebou nesla tato událost.

Proto jsem se snažila být stále co nejpozornější, co nejklidnější a sledovat střed toho, co následovalo. Nejsilnějším zážitkem celé návštěvy byla pro mě mše svatá. Byl to zázrak! Viděli jste to v televizi v přímém přenosu? Přítomnost Tajemství byla tak zřejmá, tak fyzická, že bylo možno se ho přímo dotýkat. Zdálo se mi, jako bych měla jiné oči, mohla jsem vidět »cosi« z božské přítomnosti ve vzduchu vedle všeho lidu. Mohu přísahat, že Bůh byl zde, přítomen mezi námi!

Jeden italský kněz, Don Simone di Vito, farář z okolí Nea-

pole, se mě zeptal: »Tak co, jsi přesvědčena?« Odpověděla jsem mu z celého srdce: »Ano, před Přítomností tak zřejmou není možno mít pochybnosti.« Měla jsem možnost hovořit s Donem Simonem otevřeně o Kristu a o katolické církvi.

Pro mnoho osob byla mše, kterou papež sloužil, skutečným objevem, odhalením existence katolicismu v Kazachstánu. Viděla jsem tváře strážců i osob, které přišly jen ze zvědavosti: všichni byli uchváteni skutečností, že lidé znali dokonale slova modliteb a uměli knězi odpovídat.

Při návratu do Alma-Aty jsem jela vlakem s jedním starým pánem a jednou paní, oba byli Kazachové. Pán šel na mši, protože, jak se mi svěřil, tušil, že to bude »něco velikého«. Ale to, co se dělo během mše, bylo mnohem větší než to, co očekával. A nakonec mi ten starý pán řekl, že Bůh je jen jeden a že je mezi námi.

Pro nás všechny byla návštěva Svatého otce velkou pomocí, stimulem, demonstrací pravdy našich dějin, zkušeností, kterou jsme udělali. Papež přišel až sem, do Kazachstánu, přišel za všemi, přišel za mnou.

Byl to dar, dar, který jsem si nezasloužila, který mi byl dán zdarma. Je to veliké milosrdenství! Radost a úžas, které cítím uvnitř v srdci, mě nutí, abych o setkání vyprávěla všem, aby i oni mohli potkat Boha a najít odpověď na otázky lidského srdce.

Osobnost papeže mě hluboce dojala: tak fyzicky slabý, a tak silný duchem. V těch několika málo okamžicích, kdy jsem mu mohla být nablízku, pozorovala jsem úžasnost a jedinečnost pokoje. Jasnost a síla jeho ducha jsou neuvěřitelné. Ukázal, že je otcem, Svatým otcem všech!

Pevně vás všechny objímám.
Světlana Barbasová

Ze závěrečného poselství synodálních otců

Biskup - služebník evangelia Ježíše Krista pro naději světa

Od 30. září do 27. října jsme se na pozvání papeže Jana Pavla II. ve jménu našeho Pána Ježíše Krista shromáždili v Římě na synodu, my, katoličtí patriarchové a biskupové ze všech světadílů, a přemýšleli jsme ve světle II. vatikánského koncilu o naší pastýřské službě. Jako se apoštolové po nanebevstoupení Páně shromáždili kolem Marie, Matky Ježíšovy, v hořejší místnosti, byli jsme shromážděni v jednomyslné modlitbě. Vyzývali jsme Otcova Ducha, aby nás osvětlil ve věci naší odpovědnosti jako služebníků Kristových pro naději světa.

S nástupcem Petrovým, který všem lidem hlásá radostnou zvěst a celý svět neúnavně procestoval jako poutník míru, s ním, který byl stále přítomný při vši naší práci a tak nás obzvláště povzbuzoval, naslouchali jsme spolu Božimu slovu. Tak jsme mohli mezi sebou slyšet hlasy dílčích církví a národů; tak jsme mohli prožít všesvětové bratrství, které má skrze toto poselství dospět také k vám.

Ježíš Kristus - naše naděje

Duch svatý nám daroval společný náhled na přítomnost Církve ve světě. Tak oslavil v našich srdcích zmrtvýchvstalého Krista, když ze svého vzal a nám dal (srov. Jan 16,14).

Ve světle velikonočního mystéria utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Krista jsme se pokusili vysvětlit jak tragická fakta a skutečnosti, tak i znamení naděje, jejímiž jsme v dnešním světě svědky.

Z lidského pohledu se zdá, že síla zla často převažuje, ale pro víru je Boží milosrdná láska daleko silnější. *Kde se rozmnožil hřích, tam v daleko větší míře se projevila milost.* (Řím 5,20) Právě v našem pojetí přítomnosti jsme zakusili,

jak posilující a pravdivé je toto apoštolovo učení. *Naše spása je zatím předmětem naděje. Je-li však předmět naděje vidět, není to už naděje. Co už někdo vidí, jak by v to mohl doufat? Ale doufáme-li v něco, co ještě nevidíme, čekáme na to s vytrvalostí.* (Řím 8,24-25)

Na počátku roztržky mezi člověkem a Stvořitelem, mužem a ženou, světem a prostředím stojí odepření poslušnosti, kterou jsme povinni Bohu, což je podle Písma svatého kořenem hříchu. Odtud otázka, kterou nás stále burcuje naše svědomí: *Co jsi učinil svému bratru?* (Gen 4,9-10) Nezapomínejme však, že po zprávě o naší prvotní vině bezprostředně následuje zaslíbení spásy, a to předchází zprávu o zabití nevinného Ábela, který je předobrazem Krista. Evangelium jako radostná zvěst pro celé lidstvo je ohlášeno již na začátku lidských dějin.

Ještě dnes je evangelium hlásáno na celém světě. Nesmíme se proto nechat zastra-

šit různými formami popírání živého Boha, které víceméně úskočně podkopávají křesťanskou naději, nebo se pokoušejí ji zesměšnit. My vyznáváme s radostí Ducha: »Kristus skutečně vstal z mrtvých.« Ve svém zjeveném lidství zajistil život věčný všem, kteří přijmou milost obrácení.

Hrůza terorismu

Spolu se Svatým otcem vyjádřilo synodální shromáždění hlubokou soustrast obětem teroristického útoku z 11. září a jejich rodinným příslušníkům. Modlíme se za všechny oběti terorismu na celém světě. Zásadně odsuzujeme každou formu terorismu; nic jej nemůže ospravedlnit.

Násili

Nemohli jsme se během synodu uzavřít ani mnohému dalšímu utrpení, které postihuje bližní ve velké míře. Chceme-li ukázat světu nové cesty, musíme vzít v úvahu také »struktury hříchu«, o kterých hovořil pa-

pež Jan Pavel II. Podle významných expertů světového hospodářství žije 80 % světového obyvatelstva jen z 20 % všech hmotných statků a 1 222 000 000 lidí musí vystačit s méně než 1 dolarem na den. To vyžaduje zásadní změnu svědomí. Význam církevního sociálního učení nemůžeme nikdy dost zdůrazňovat. Zavazujeme se jako biskupové, že vás s ním v našich diecézích lépe seznámíme.

Dlouho podceňované, široce rozšířené stavy bídy mohou zahnat obyvatele celých zemí do zoufalství. Jak můžeme mlčet k tomu, že nadále nesčetné množství lidí hladoví nebo musí žít v krajní bídě v době, kdy existují možnosti k lepšímu rozdělení zdrojů jako nikdy předtím? Jsme solidární s obrovským proudem uprchlíků a přistěhovalců, kteří v důsledku války, politického útlaku nebo hospodářské zanedbanosti musí opustit svou vlast, hledají práci a dychtí po míru. Nárůst malárie a AIDS, analfabetismus, bezvýchodnost pro tolik dětí a mládeže, která žije na ulici, vykořisťování žen, pornografie, nesnášenlivost, zneužívání náboženství k potlačování lidí, drogy a obchod se zbraněmi: tento výčet je neúplný! Přesto neztrácejí jednotlivci ani v krajní nouzi naději. Pán je vidí a podporuje je: *Slabí jsou utlačováni, chudí vzdychají. Proto praví Hospodin: nyní povstanu a opovrženým přinesu spásu.* (Ž 12,6)

Co nás však jako biskupy nejvíce trápí, je pohrdání životem od jeho počátku až do smrti a rozpad rodiny. Církevní NE k potratu a eutanázii je ANO k životu, k základnímu dobru stvoření, ANO, které může oslovit každého člověka ve svatyni jeho svědomí, ANO k rodině, první buňce naděje, ze které se Bůh raduje a která je povolána k tomu, aby se stala domácí církví.

(Pokračování příště)

Poselství svatého Josefa

Psát o tak velkém světci, jako je svatý Josef, je jistě odvážné. Nicméně vyplatí se nám zamyslet se obzvláště nad jeho osobností. Není to náhoda, že svatý Josef patří u věřících k nejoblíbenějším světcům, a stejně tak, že se nad rolí tohoto světce v dějinách spásy zamýšlely ty nejvýznamnější osobnosti.

K tomu máme bezpočet příkladů již od druhého století. Patří k nim mučedník Justin (kolem roku 160), sv. Ambrož, sv. Augustin, svatí Bernard z Clairveaux, Brigita Švédská, Terezie z Avily, František Saleský a četní papežové v nové době: Pius IX., Lev XIII., Benedikt XV., Pius XII., Jan XXIII., Pavel VI. a samozřejmě Jan Pavel II., abychom jmenovali alespoň ty nejdůležitější. To je pozoruhodné již proto, že o sv. Josefovi víme zdánlivě málo. Bible nezaznamenala ani jedno jeho slovo.

Jak je to možné? Paul Claudel, který označil sv. Josefa za »patrona skrytého života«, vidí totiž klíč k tomuto fenoménu v tom, že svatý Josef byl svým mlčením »otcem Slova«.

Co o něm tedy skutečně víme? Jisté je, že pocházel z Davidova rodu, byl tesařem a že byl »spravedlivý«, což je významné, které Bible rozděluje jen velice šetrně.

Mimo to musel být mladý a zdatný, zvyklý jednat s velkou rozhodností. Jak jinak by mohl představovat ochránce pro Marii a dítě Ježíše, jak jinak by mohl přestat námahu útěku do Egypta a uživit svou rodinu? Tak se zdají mnohá zobrazení, která představují svatého Josefa jako starce, nepodložená.

Když čteme úsporné údaje o něm, uchvacuje nás především jeho schopnost naslouchat Bohu, plně mu důvěřovat a bez váhání uposlechnout. Tak čteme u sv. Matouše: *Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl*

udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl mu: »Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.« (1,19nn)

Na jiném místě čteme o jeho rozhodnosti a poslušnosti: *Když mudrci odešli, zjevil se Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: »Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes bude totiž po dítěti pátrat, aby ho zahubil.« Vstal tedy, vzal v noci dítě i matku, odebral se do Egypta a byl tam až do Herodovy smrti. ...Když Herodes zemřel, zjevil se v Egyptě Josefovi anděl Páně a řekl: »Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do izraelské země, protože ti, kdo ukládali dítěti o život, už zemřeli.« Vstal tedy, vzal dítě i jeho matku a odebral se do izraelské země... Podle pokynu ve snu se odebral na území galilejské, usadil se ve městě, které se jmenuje Nazaret. (Mt 2,13nn)*

To, co udělal, je ryzí poslušnost víry. A to jej spojuje zcela zvláštním způsobem s vírou Mariinou, což řekl nikdo menší než Jan Pavel II.

Stále znovu se objevovaly pochybnosti, zda manželství mezi Marií a Josefem bylo skutečným manželstvím. K tomu poznamenal již sv. Augustin: »Jako Maria... je matkou, tak je Josef... otcem«, protože podle židovské tradice zasnoubení mělo za následek stejná práva jako sňatek, s výjimkou soužití.

Mimoto jeho otcovská role, která daleko překračuje roli pěstouna, jednoznačně byla definována, když dostal od anděla pověření, aby dal dítěti jméno; to bylo podle zákona vyhrazeno otci.

Maria a Josef mohli »spolu prožívat charisma panenství i dar manželství... zcela výjimečnou životní cestu«, ale přesto »skutečné manželství« (Jan Pavel II.), protože toto manželství splňovalo všechny požadavky, totiž: dorost, manželskou věrnost a svátostný stav (sv. Augustin).

I pro Ježíše platilo, že měl vyrůstat v nedotčené rodině, »která zajišťuje normální rozvoj osobnosti dítěte« (Jan Pavel II.).

Tak napsal evangelista Lukáš: *Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla v něm. (Lk 2,40)* K tomu potřebovalo Josefa nikoliv jako pouhého živitele, nýbrž jako otce, který podle Boží vůle musel být »dokonalým ztělesněním otcovství«. Ježíš se »skrýval« 30 let ve »stinu Josefově« a dokazoval tak svou poslušností, svou podřízeností v rodině nesmírný Josefov význam pro dějiny spásy.

Pro židy to bylo zcela nesporné: Mesiášem mohl být jen někdo z domu Davidova. Protože původ matky (i Maria byla z ro-

Tak se ukazuje v různých životních oblastech svaté Rodiny, že svatý Josef byl více než pouhý živitel a stařecký opatrovník.

Skrze jeho prostou práci, při níž zhotovoval lidem v Nazaretě jednoduché kusy nábytku nebo zemědělského nářadí, dostala práce zcela novou hodnotu. I když z Adamovy viny vzešla práce jako námaha (Gen 3,19: *V potu tváře budeš jíst svůj chléb*), patřil nyní Ježíš, Syn Boží, světu práce zcela novým, odlišným způsobem, stejně jako Josef, dělník, který k tomu Ježíši vytvářel prostředí. Tak »byla práce přijata do tajemství vtělení a stala se nástrojem vykoupění« (Jan Pavel II.).

Hluboký, tak dlouho trvající důvěrný vztah Josefa k Marii a k Ježíši je i pro náš vlastní způsob života příkladem a svatý Josef svou poslušností k Božím pokynům musí být velkou příkladnou osobností pro každého otce, pro každého muže.

Ne náhodou označil papež Lev XIII. svatou Rodinu, pro kterou byl sv. Josef hlavou, »buňkou Církve«. Ale každá rodina je vlastně buňkou, jak společnosti, tak i Církve, těla Kristova. Je to jistě velká odpovědnost, která leží na otci rodiny; a není lehké být mužem.

Jak je tedy dobré orientovat se podle svatého Josefa, podle jeho lásky k Marii a k Ježíši, podle jeho hluboké zbožnosti, o které svědčí celé jeho chování. Tento veliký světec je také příkladem toho, že Bůh uděluje všem pomoc a milost, které jsou potřebné, když volá člověka ke splnění nějakého úkolu. To je skutečnost, která se potvrdila ve vysokém stupni na svatém Josefu (sv. Bernardin Sienský).

Každý muž je totiž povolán k svatosti a k tomu, aby svým životem zanechal svět o něco lepší, než ho předtím našel. Vezměme si sv. Josefa za příklad pro svůj život, pro své povolání. Nic lepšího nemůžeme udělat.

*Z Vison 2000 - 5/2001
přeložil -lš-*

Život svatého Františka (29)

Od nynějška byly myšlenky sv. Františka zcela obráceny ke Kristu umírajícímu na kříži. Chtěl mu být i v hodině smrti co nejpodobnější. Prosil, aby ho svlékli donaha a položili na holou zem. Mělo to být z lásky ke Kristu jeho poslední příznání k chudobě Vykupitele. Vyplnili jeho prosbu. Ale pak mu poručil bratr Eliáš, aby si ve jménu poslušnosti oblékl jinou kutnu, která mu nepatří a je mu pouze půjčena. Byl s tím spokojen.

Byl pátek 2. října 1226. František zcela ztratil pojem o čase. Domníval se, že je čtvrtek. Dal předčítat úryvek z umučení Páně. Pak požehnal chléb a dal ho přítomným jako připomínku poslední večeře Páně. Pak byl ve stavu trvalého vytržení.

V sobotu 3. října přišla sestra Smrt.

Právě se bratr Slunce kladl k jednomu ze svých krásných západů, jimiž je Umbrie pověstná.

Tescio se třpytil v tmavém nachu a podobal se vinoucímu se rudému pásu s mnoha záhyby. Lehký šum procházel listím a nad údolím zavládl obdivuhodný mír.

UČIŇ MĚ HODNÝM SLOUŽIT TI

My všichni toužíme po věčné blaženosti s Bohem, je to však v naší moci zakusit již nyní tuto blaženost, právě v tomto okamžiku být šťastný s Bohem. Ale být nyní šťastný s Bohem, to znamená: milovat tak, jak miluje On; pomáhat tak, jako pomáhá On, dávat, jak dává On, zachraňovat, jak zachraňuje On, čtyřicet hodin denně být s Ním, dotýkat se Ho i v Jeho nejubožejším převleku.

Matka Tereza

Tu zanotoval František sám žalm 141: *Můj hlas volá k Pánu, volám svého Boha a on mě vyslyší.*

Z posledních sil se modlil ještě slova: *Vyveď mou duši z otroctví k poznání svého jména. Spravedliví mě očekávají, ty mě odměniš spravedlivě.*

Zde se zastavil tlukot jeho srdce. Bůh vyslyšel jeho poslední prosbu.

V soumraku bylo pojednou slyšet tlukot množství křídel. Objevilo se velké hejno skřivanů a zapělo svou jásavou píseň. První hvězdy zazářily na jasném nočním nebi.

SVATOREČENÍ

Rozloučení s otcem bylo pro syny velmi, velmi těžké. Jistě, byli vedeni k tomu, aby svou touhu obraceli stále k nebi. I oni však zůstali lidmi, a tak znali i slzy. Jako sirotci oplakávají otce, plakali celou noc pro svého milovaného zemřelého.

Ale našli také bohatou útěchu.

Tělo světce nabylo před smrtí hnědou barvu. »Pak ale nabízelo nádherný pohled, zářilo leskem a vypadalo nádherně. Údy, které byly předtím ještě tuhé, staly se nyní pohyblivými a bylo možno jimi hýbat jako údy něžného dítěte... Jeho ruce a nohy byly jako proražené hřeby a bylo na nich možno pozorovat podobu a barvu velkých hřebů. Jeho bok se jevil jako proboděný kopím a byl krvavý.«

Ještě tentýž večer bezprostředně po světcově odchodu zazněly v Assisi zvony. Rychlostí větru šla zpráva o jeho smrti od úst k ústům.

V zástupech spěchali Assisané do Porciunkuly, aby prokázali úctu světcovu tělu. Úřady poslaly ihned oddíl ozbrojených vojáků, aby chránili tento drahocenný klenot před jakoukoliv falešnou zbožností, která by vzešla z touhy opatřit si nějakou relikvii.

Příští den časně ráno v neděli 4. října odnesli mrtvého Františka ve velkém průvodu vzhůru do města. Chtěli ho mít co nejrychleji v bezpečí městských hradeb. Klérus, vláda, štitonoši a lid táhli za modliteb a zpěvu a za hlasitého provolávání a mávání ratolestmi směrem k východní městské bráně.

U San Damiana se poprvé zastavili. Klára a její dcery měly i přes přísnou klauzuru právo na to, aby otce ještě naposledy spatřily. Jejich pláč a nářek byl dojemný. Byl to pláč žen, které ve svém panenství věděly o pravé a hluboké lásce, pláč žen, které

tento muž přitahoval příkladem a mocí své osobnosti, pláč žen, které ho bezvýhradně následovaly.

Smutek klarisek a slavnostně sváteční nálada davu vytvářely tohoto nedělního rána ojedinělý kontrast a současně obdivuhodnou jednotu.

Po posledním pozdravu klarisek se průvod dal opět do pohybu.

Zádušní mše se slavila v kostele sv. Jiří. Pak bylo tělo tohoto Bohem vyznamenaného uloženo do pevné kamenné rakve, pravděpodobně ještě starého sarkofágu z římských dob, bez ozdob a bez nápisu. Vrchní strana byla opatřena železnou mříží, která byla po stranách spojena kolem rakve železnými pásy. Takto zabezpečen našel světec své místo k odpočinku ve skalním hrobě pod hlavním oltářem kostela sv. Jiří.

* * *

Ale neodpočíval tam v zapomenutí a opuštěnosti. Ihned začala velká úcta. Stále početnější byly zástupy těch, kteří putovali odevšad se svými tělesnými i duševními potřebami. Bůh sám oslavil tento hrob svého věrného služebníka mnoha zázraky. Ale co bylo snad ještě cennější, mnohým u tohoto hrobu vzešlo světlo víry v novém lesku a našli odvahu obnovit svůj život podle Kristova vzoru a jeho evangelia.

Sláva chudáčka z Assisi se rychle šířila po celém tehdejší známém světě. Chybělo již jen oficiální uznání této slávy Církví.

Na papežském trůně 19. března 1227 vystřídal zbožného, dobrotivého Honorio III. kardinál Ugolino de Segni. Jako Františkův přítel a rádce, pak kardinál-protektor řádu menších bratří dobře znal a silně podporoval více než kdokoliv jiný světce a františkánské hnutí.

(Pokračování příště)

Život Kristův (53)

LIII. Jednorozený syn, který zjevuje Otce

1) Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však k nám promluvil skrze svého Syna. (Žid 1,1-2) Těmito slovy, která věřící dobře znají z vánoční liturgie, autor listu Židům hovoří o poslání Ježíše Krista a představuje ho na pozadí dějin Staré smlouvy. Vždyť z jistého úhlu pohledu existuje kontinuita mezi posláním proroků a posláním Ježíše Krista, z jiného úhlu pohledu však před našima očima vyvstává také jasná diference mezi Ježíšem a starozákonnými proroky. Ježíš není jenom poslední nebo ten největší z proroků, eschatologický prorok, jak ho někteří vnímali a očekávali. Od všech starozákonních proroků se Ježíš zásadně odlišuje a nekonečně překračuje úroveň jejich osobností i jejich poslání. On je Synem Otce, Slovo – Syn, který je soupodstatný s Otcem.

2) To je klíčová pravda umožňující porozumění Kristovu poslání. Jestliže on byl poslán, aby hlásal radostnou zvěst chudým a spolu s ním k nám přišlo také Boží království a vstoupilo tak definitivním způsobem do světa a do dějin člověka, jestliže Kristus je tím, kdo vydává svědectví pravdě načerpané z jejího nejvyššího zdroje, tedy z Boha, jak jsme měli možnost vidět v předešlé katechezi, pak můžeme z právě citovaného úryvku z listu Židům vytěžít onu pravdu, která sjednocuje všechny aspekty Kristova poslání: Ježíš zjevuje Boha tím nejautentičtějšíм způsobem, poněvadž takové zjevení se zakládá na jediném absolutně jistém prameni, tedy na samotné bytosti živého Boha. Ježíšovo svědectví má totiž platnost absolutní pravdy.

3) V Janově evangeliu nacházíme v podstatě totožné tvrzení jako v listu Židům, sdělení je však dáno stručnější formou. Na konci prologu čtvrtého evangelia můžeme číst: *Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náruči Otcově, ten o něm podal zprávu.* (Jan 1,18) Právě v tom spočívá podstatný rozdíl mezi zjevením Boha, s nímž se setkáváme u proroků a v celém Starém zákoně, a zjevením Boha, které přinesl Kristus. Ježíš sám tvrdí: *Zde je přece někdo větší než Jonáš.* (Mt 12,41) Nyní o Bohu hovoří sám Bůh, který se učinil člověkem: *A Slovo se stalo tělem.* (Jan 1,14) Toto Slovo je v Otcově náruči (srov. Jan 1,18), stává se pravým světlem světa (srov. Jan 1,9), světlem světa (srov. Jan 8,12). Vtělený Syn sám o sobě tvrdí: *Já jsem cesta, pravda a život.* (Jan 14,6)

4) Kristus zná Boha jako Syn, který zná svého Otce, a zároveň je stejným způsobem poznáván Otcem: *Jako mne zná Otec a já znám Otce.* (Jan 10,15) Tato slova, která můžeme číst v Janově evangeliu, nacházejí paralelu v Matoušově evangeliu: *A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otec nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.* (Mt 11,27; srov. Lk 10,22) Tak tedy Kristus, Syn, který zná Otce, zjevuje Otce. Zároveň je také Syn zjevován Otcem. Sám Ježíš po vyznání u Caesareje Filipovy tuto skutečnost sděluje Petrovi, který ho vyznal jako Krista, Syna Boha živého (srov. Mt 16,16). Ježíš Petrovi přímo říká: *Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec.* (Mt 16,17)

5) Jestliže podstatným posláním Kristovým je zjevovat Otce, který je našim Bohem (srov. Jan 20,17), pak zároveň Ježíše zjevuje Otec jako svého Syna. Tento Syn, který je s Otcem dokonale jedno (srov. Jan 10,30), může říci: *Kdo viděl mne, viděl Otce.* (Jan 14,9) V Kristu se Bůh stává „viditelným“, v Kristu se uskutečňuje „viditelnost“ Boha. To vyjádřil velmi pregnantně svatý Irenej: *„Neviditelnou skutečností Syna byl Otec a viditelnou skutečností Otce byl Syn.“* (Adversus haeres., IV, 6,6) Tak tedy v Ježíši Kristu se v plnosti realizuje sebezjevení Boha. Ve vhodném okamžiku pak dojde ke zjevení Ducha, který vychází z Otce (srov. Jan 15,26) a jehož Otec pošle v Synově jménu (srov. Jan 14,26).

6) Ve světle těchto tajemství Trojice a vtělení nabývá pravého významu blahoslavenství, jež prohlásil Ježíš vůči svým učedníkům: *Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte. Říkám vám: Mnoho proroků a králů toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co vy slyšíte, ale neslyšeli.* (Lk 10,23-24) Jako živá ozvěna Mistrových slov se zdá být výrok z prvního listu Janova: *O tom, co bylo od počátku, co jsme slyšeli, vlastními očima viděli, bedlivě pozorovali a čeho jsme se svými rukama dotýkali, o Slovu života svědčíme a zvěstujeme vám. Život se zjevil, a my jsme ho viděli, Život věčný, který byl u Otce a zjevil se nám. Co jsme tedy viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste i vy měli s námi společenství. Naše společenství je totiž s Otcem a jeho Synem Ježíšem Kristem.* (1 Jan 1,1-3) V prologu čtvrtého evangelia týž apoštol píše: *Viděli jsem jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.* (Jan 1,14)

7) Na základě této základní pravdy naší víry II. vatikánský koncil v dogmatické konstituci Dei verbum tvrdí: „Avšak nej-

hlubší pravda, která se odhaluje tímto zjevením o Bohu i o spáse člověka, nám září v Kristu, který je prostředníkem a zároveň i plností zjevení.“ (DV 2) Zde stojíme před plným rozměrem Kristova zjevení Boha, poněvadž toto zjevení Boha je zároveň zjevením spásitelské ekonomie Boží vzhledem k člověku a světu. V této ekonomii spásy a v tomto zjevení Boha, jak tvrdí apoštol Pavel ohledně apoštolského hlásání, jde o to, *„jasně ukázat všem, jak se uskutečňuje ono tajemné rozhodnutí. Od věků bylo skryté v Bohu, Stvořiteli všeho, nyní se však skrze církev ukázala přerozmanitá Boží moudrost knížatům a mocnostem v nebi.* (Ef 3,9-10) Jedná se o tajemství plánu spásy, který Bůh pojal v intimitě trinitárního života, v níž nazíral, miloval, chtěl, stvořil a „znovustvořil“ všechno na nebi i na zemi tím, že to spjal s vtělením, tedy s Kristem.

8) Ještě jednou se odvoláme na učení II. vatikánského koncilu, v jehož dokumentech můžeme číst: „Ježíš Kristus, vtělené Slovo, člověk poslaný k lidem, mluví slova Boží (srov. Jan 3,34) a dovršuje dílo spásy, které mu Otec uložil vykonat (srov. Jan 5,36; 17,4).“ „On tedy celou svou přirozeností a tím, jak se projevoval slovy a skutky, znamením a zázraky, především však svou smrtí a svým slavným zmrtvýchvstáním a nakonec sesláním Ducha pravdy zjevení naplňuje, dovršuje a božským svědectvím potvrzuje, že totiž Bůh je s námi, aby nás vysvobodil z temnoty hříchu a smrti a vzkřísil k věčnému životu. Křesťanské dílo spásy tedy jako nová a konečná úmluva nikdy nepomine a nemůže už očekávat nové veřejné zjevení před slavným příchodem našeho Pána Ježíše Krista (srov. 1 Tim 6,14; Tit 2,13).“ (DV 4)

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

Pohoršení století

K pramenům zmatků, falšování, rozčarování biblické kritiky patří mylný předpoklad, který tvrdí, že evangelia mohla vzniknout až po roce 70 po Kr., po zboření Jeruzaléma, pravděpodobně ještě později. Ve světě extrémního racionalismu bylo toto tvrzení přijato s nadšením, ale také s netušenými důsledky pro svět víry.

Lidé, jejichž »vědeckou« práci je možno dnes označit za pouhý »bluf«, si mohli získat velké renomé a dát se oslavovat jako velikáni vědy. Přes určité vstřízlivění a určité nové pokusy pokoušejí se jejich následovníci hledat stále nové podklady pro toto tvrzení, a někteří se nestydí dokonce označit Ježíše Krista za cynika. K nejznámějším patří jedna skupina v USA, která se pojmenovala »Jesus-Seminar«.

Sto zmařených let

Vedle racionalismu (bezmezna důvěra v lidský rozum) byl to i rasismus, který svedl zrak některých biblických kritiků, jako byli Albert Schweitzer (1851-1965), Adolf von Harnack (1851-1930), Rudolf Bultmann (1884-1976) a další. Ti všichni viděli v evangeliích více méně fikci. Anglický exegeta N. T. Wright (anglikán) se na konci dvacátého století domníval, že velkou fikcí se stali oni sami. Všem jmenovaným bylo cizí přemýšlení v historických dimenzích. Na jejich omluvu je možno uvést, že moderní historická věda byla v jejich době ještě nedostatečně rozvinuta a získávala pomalu půdu pod nohama.

V podstatě musí dnes veškerá biblická kritika začít tam, kde vypustili Albert Schweitzer a stejně smýšlející svůj osobní názor do světa. Bylo to v roce 1901. Sto let drahocenného vědeckého bádání bylo ztraceno, a to se v oblasti vědy nestalo poprvé.

Ježíši upřena prorocká schopnost

Kdo vezme dnes do ruky německý »ekumenický« překlad Bible, musí v úvodu k jednotlivým evangeliím se studem konstatovat, že se tu objevuje naivní tvrzení, že tato evangelia vznikla až po roce 70 po Kr., protože jinak by nemohlo souhlasit zde obsažené proroctví o zániku Jeruzaléma. A proč ne? Je to takové tvrzení, které prostě předpokládá nevíru v Ježíšovu schopnost předpovědět budoucnost. Další závěry si může vyvodit každý inteligentní čtenář sám. Když Ježíš není schopen předpovědi, nelze mu přiznat zmrtychvstání, které bylo několikrát předpovězeno. Bylo to vítězství metody nad vědou, absolutní badatelská katastrofa.

Rozhoduje vnitřní logika

Řada prominentních exegetů a badatelů jiných disciplín vychází dnes z toho, že evangelia byla zcela přirozeně napsána před rokem 70 po Kr. (a několikrát redakčně upravena), možná i dříve. Nevylučuje se vznik evangelií v 60., 50., 40. a dokonce i v 30. letech.

Příkláníme se v současné době k tomu, že původní vznik evangelií spadá do 30. let, a to více méně současně, především pokud jde o Marka, Jana a Matouše. Tedy několik let po Kristovu odchodu. U Lukáše předpokládáme o něco pozdější vznik. Jsou to tzv. vnitřní kritéria, která vedou k takovému závěru, vnitřní historická a psychologická logika. To je třeba mít před očima při novém vědeckém bádání. Jsme přesvědčeni, že budoucí generace nám dají za pravdu.

Izrael opustil své původní poslání

Albert Schweitzer byl jako člověk výrazná osobnost, velký kulturní filozof, hudebník, ale

jako teolog zcela selhal. Jeho názor, že Ježíš očekával příchod »Božího království« ještě za svého života, a to ve spojitosti s kosmickou katastrofou, tzn. s koncem tohoto času a prostoru, ukazuje, že nepochopil ani »Boží království« v Ježíšově pojetí, ani jeho řeči o konci času.

Jistě, Ježíšovy řeči mají také apokalyptický charakter, i pokud jde o budoucnost Izraele. Izrael, který byl povolán k tomu, aby národům světa přinesl spásu, sklouzl k tomu, že svou roli chápal stále více politicky a egoisticky. Proto muselo dojít k politické katastrofě, i když nastoupila až za čtyřicet let. Byl vydán pohanům. Ježíš se vůči Izraeli pokládá za poslední, kdo varuje před velkou katastrofou.

Ježíšova eschatologie spočívá v hlásání, že izraelské dějiny vstupují do poslední krize. Tím byl míněn rok 70 po Kr.

Ježíš se snažil dát Izraeli ještě jednou na vědomí, co to znamená, být Božím lidem. Izrael sledoval spíše představy řecké kultury a římského mocenského vědomí, místo aby hlásal Jahveův řád a dal se do služeb tohoto řádu.

Obranný spis jednoho právníka

V protikladu k biblické kritice ve střední Evropě vysloužil si ve stejnou dobu londýnský právník Frank Morison (1881-1950) jméno jiným způsobem. Nejdřív

ve sledoval moderní trend své doby a snažil se jako právník dokázat, že zmrtychvstání není historický fakt. Ale čím více se tímto materiálem zabýval, tím mu bylo jasnější, že zmrtychvstání není možno popřít jako historickou skutečnost. Jeho kniha uveřejněná v roce 1930 *Who moved the stone?* (Kdo hnul kamenem?) se stala nejlepším apologetickým spisem 20. století. Ještě dnes se tento titul řadí k nejpřednějším knihám hájícím Kristovo zmrtychvstání.

Největší justiční vražda dějin

Morison jako právník zaměřil svou pozornost především na proces s Ježíšem a dospěl k otřesným, ano senzačním výsledkům. Jeho závěr ukazuje, že v dějinách lidského práva nikdy nedošlo k tak skandálnímu zneužití justice jako při přelíčení proti Ježíši. Hodinu po hodině, minutu po minutě bral Morison pod lupu větu po větě, slovo po slovu. Vyšlo najevo, že za Ježíšovu smrt nemůže být odpovědný židovský národ jako celek, nýbrž výlučně vládnoucí kasta, především kasta kněží a zástupce římského impéria.

Podle tehdejších představ měla na očekávaného Mesiáše přejít veškerá náboženská, právní a politická moc. On měl mít ve všem poslední rozhodující slovo. Nejvyšší velekněz Kaifáš si byl dobře vědom, jaké z toho pro něho plynou osobní a politické důsledky. Musel by předat všechnu moc a klesnout k úplné bezvýznamnosti. To platilo i pro celou skupinu saducejů, vládnoucí kněžskou vrstvu. A podobně to platilo pro veleradu, která měla 71 členů a jako nejvyšší »parlamentní« grémium židovství odsoudila Ježíše k smrti. S velkou námahou po celá desetiletí odpírali Římanům určitá svoje privilegia. Oni odmítali každého Mesiáše, ať už pravého, nebo nepravého, a to z osobních důvodů. Proto pro ně v případě Ježíše z Nazareta přicházela

v úvahu jen jedna možnost: trest smrti.

Vládoucí vrstva Mesiáše nechtěla

V židovském právu musel soud obžalovaného až do konce hájit. Proti tomuto základnímu zákonu se židovský soudní dvůr svrchovaně provinil. Nejen že nehájil obžalovaného, ale sám se stal žalobcem. Proces proběhl během několika málo hodin uprostřed noci. Chtěli mít případ z krku ještě před začátkem velikonočních svátků, když obyvatelé a poutníci byli příliš zaměstnaní přípravou velikonoční večeře. Po svátcích, jak doufali, se všechno uklidní.

Když velekněz položil Ježíši zásadní otázku: »Ty jsi Mesiáš, syn nevššího?«, odpověděl Ježíš: »Tys to řekl. A uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích.« (Mk 14,62) Sedět po pravici znamená »zasednout k soudu«. Jinými slovy: Od nynějška budu nad vámi soudcem. Kaifášův výbuch hněvu je dostatečně znám. Roztrhl své roucho. Oni všichni jednomyslně prohlásili, že je vinen a je hoden smrti. Vládoucí třída nechtěla Mesiáše.

Ve 20. století opět odsouzen

Ale Ježíšovo prohlášení se naplnilo velice brzy. Již o velikonočním ránu začal nad nimi soud, když se rozšířila zpráva o Ježíšově zmrtevýchvstání po celém městě.

Paralela k biblickým kritikům 20. století je nabíledni. Ani oni nechtěli Mesiáše, před kterým by se museli sklonit, který má poslední a rozhodující slovo, jehož příkazy by museli akceptovat a zachovávat. Oni sami si chtěli vyhradit poslední soudy a dát se oslavovat dějinami. Proto odsoudili Ježíše podruhé k smrti, měl se podle jejich soudu stát pouhou legendou, fikcí a mýtem, aby byl navždy vyhnán z dějin.

Z CvM 201/2001 přeložil -ls-

Pokémoni - další mánie, nebo jde o něco víc?

Nedávno mi telefonovala paní učitelka z mateřské školy. Již delší dobu si všimala, že jedno dítě ve třídě je zvláštní. Je labilní, někdy se zdá i mimo sebe, jako by mluvilo z cesty. Jeho maminka je sama, má vyčerpávající práci, dítě se baví většinou u televize a u počítačových her. Včera na vycházce řeklo dítě paní učitelce: „Když se dívám na Pokémony, můžu se zbláznit. Já se chci zbláznit. Chci vzít nůž, ubodat mámu i sebe.“ Paní učitelka je šokována. V praxi se s něčím takovým ještě nesetkala.

V dnešní době vidíme, že rodiče mají na své děti čím dál méně času. A tak ochotně přenechávají výchovu komerčnímu světu. Záplava počítačových her, televizních pořadů, videokazet většinou negativně formuje dětskou duši. Často jsou protkány médii, mimozemskými bytostmi, okultními praktikami. Následky jsou známy: děti mají úzkosti, zmatky, děsivé sny, deprese, sebevražedné úmysly, divoké fantazie a těžké duševní poruchy. Rodiče v nejlépeším úmyslu takové hry kupují, aniž tuší, jak nebezpečným vlivům své děti vystavují.

Nestvůra do kapsy

Co jsou to za podivná stvoření, která se náhle stala celosvětovými superhvězdami? Jmenují se Pokémoni. Název vznikl spojením dvou anglických slov Pocket Monster - nestvůra do kapsy. Nejde o hru, kde si děti hrají na vysněného hrdinu, nejde o novodobého Vinnetoua. Jde o bojovou hru, která chce děti aktivně vtáhnout do neskutčné, vylhané reality. Zakládá se na rafinované filozofii, které se děti musí podřídít. Pokémoni mají nadpřirozené schopnosti. V herní horečce se děti doslova utápějí ve fantazijním světě. Hra je založena na sbírání kartiček

s figurkami a poté bojování s nastřádanými Pokémony.

Cesta do temnot

Vypadají jako animované příšerky a zvířátka. Nápadně se podobají ztvárnění démonických bytostí na obrazech Hieronyma Bosche. Ve hře vystupují jako inteligentní bytosti, které ovládají svou duševní sílu a používají ji k boji. Existuje již 250 druhů Pokémonů, kteří se dají navíc klonovat. Každý druh má schopnost náležející určitému živlu - země, oheň, voda, vzduch. Hra má duchovní pozadí. Vznikla v Japonsku a na filmech o Pokémonech se podílejí i Američané. Pokémoni jsou výsledkem mystických vlivů. Do hry je zakomponován buddhismus, hinduismus, mysticismus, meditační rituály, Egyptská i Tibetická kniha mrtvých aj. Všechny tyto filozofie Pokémony ovlivňují. Je to zároveň protikřesťanská hra, ve které jsou agresivita, zabíjení a touha po moci vydávány za správné jednání.

Dětem dávají klamnou vizi, že se stanou Mistry Pokémonů, slibují nadpřirozenou sílu a moc, nutí je shromažďovat si sbírku Pokémonů příkazem - pochytej je všechny! Tato lákadla jsou dětem neustále připomínána působením dobře vymyšlených reklam, chytlavých sloganů a „pokémonského repu“, který je na konci každé televizní epizody. Podněcují jejich žádostivost po okultních kartách, odznacích, hračkách, hrách a komiksových knížkách. Neexistuje hranice, kde by svět Pokémonů končil. Přenášejí dítě do světa fantazie, který se může zdát normální a více vzrušující, než je reálný svět.

Psychologové varují

Děti se soustřeďují stále více na Pokémony než na učení.

Školní prospěch mnoha dětí se prudce zhoršuje. Jsou doslova zhypnotizované. To, že vůbec nejde jenom o nevinou zábavu, dokládají tyto příklady: Když japonská televize zahájila vysílání kreslených trikových filmů s Pokémony, musela být řada dětí převezena do nemocnice s epileptickými záchvaty, uvádí se kolem 700 případů jen v roce 1997. V USA probodl 9letý chlapec svého kamaráda, když si s ním nechtěl vyměnit karty s Pokémony. Na Floridě napadl žák svého učitele, který zakázal na škole výměnný obchod s kartami. V Turecku se pod vlivem televizního seriálu o Pokémonech vrhly dvě děti z okna a turecká vláda další vysílání seriálu zakázala. Naše sdělovací prostředky uvádějí, že Pokémoni jsou již zakázáni v řadě zemí, dokonce i v Japonsku, kde vznikli.

Přes všechny tyto varovné signály se Pokémoni u nás začali promítat v kinech a začal se vysílat i seriál v televizi. Rodiče by měli vědět, že skrze aktivní sledování těchto filmů a her je dítě vedeno k tomu, že na zabíjení, ničení, podvádění není nic špatného. Opakujícím se cvičením je narušeno spojení mezi realitou a fantazií, snižuje se citlivost svědomí a tím je znehodnocována sama podstata života. Dítě se naučí přijímat toto chování jako „normální“.

Nebuďme nevíšimaví

Všimějme si, jak tráví naše děti svůj volný čas. Co v televizi sledují a jaké hry si hrají. Jejich zájem o Pokémony a podobné hry v žádném případě nepodporujeme. Snažme se s dětmi co nejvíce mluvit o jejich zálibách, ptejte se jich, co je nejvíce zajímavé, a vysvětleme jim, co by jim mohlo uškodit.

Úspěch ovšem nemusí přijít po první rozmluvě. Zaujetí Pokémony může vyvolat závislost podobnou závislosti drogové. Jde o duchovně - náboženskou hru, ze které děti potřebují být

vysvobozeny. Ježíš řekl: „Já vyháním demony a uzdravuji dnes i zítra.“ (Lk 13,32) Děti potřebují být zaštitěny modlitbami dospělých ve jménu Ježíše Krista, aby se dokázaly odpoutat. V některých případech je k tomu třeba i odborné pomoci. Pokémoni představují zlo a proti tomu je potřeba bojovat.

(Podle Marie Frydrychové)
Zpravodaj Centra pro rodinu Zlín

BŘEVNOVSKÝ KLÁŠTER ● Sobota 1. prosince 2001 od 9 hod. – setkání zájemkyň o benediktinskou spiritualitu. Oběd je zajištěn, pro mimopražské je i možnost přenocování. Bližší informace a přihlášky na tel. 02/20 40 61 11.

DUCHOVNÍ OBNOVY NA VELEHRADĚ R. 2001 – VOLNÁ MÍSTA

27. 11. – 30. 11. – adventní duchovní obnova (P. Vojtěch Soudský OP) ● 11. 12. – 15. 12. – adventní duchovní obnova (P. Jan Pavlík SJ) ● 30. 12. – 1. 1. 2002 – duchovní obnova formou večerádky (PhDr. Štěpán Filip OP), 31. 12. adorace s půlnoční mší svatou. Přihlášky posílejte na adresu: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad 62, tel./fax: 0632/57 14 20, tel. 0632/57 15 31.

PLÁŠŤ SV. MARTINA

S hlubokou vděčností našemu Pánu posíláme poděkování všem, většinou neznámým dárcům – členářům týdeníku Světla, kteří pomáhali a nadále pomáhají našemu malému farnímu společenství v Tošovicích realizovat velké dílo, tj. zastřešení kostela sv. Martina. Práce I. etapy jsou hotovy. Všechny tři věže mají nyní nový „plášť“, jsou osazeny nové kříže věží, okapy, římsy, hotové je průčelí kostela, renovace obrazů apoštolů s Kristem v exteriéru, to všechno se nám dařilo s Boží pomocí zvládnout. Nebýt Vás, ušlechtilých lidí a srdcí z různých částí naší vlasti, nepodařilo by se dílo uskutečnit. Úhrada za veškerý materiál a práce činí celkem 960 tis. Kč. Nyní máme na starosti dořešit vyrovnání – dluhy cca 200 tis. Kč, a tak opětovně ještě prosíme o pomoc. Znovu připomínáme číslo farního účtu u České spořitelny v Odřách: 1765101369/0800, kontaktní adresa je: Jakubík Jan, technický pracovník kostela sv. Martina, Tošovice 16, 742 35 Odry.

Vaše příspěvky pečlivě evidujeme v knize dárců a pravidelně zde sloužíme mši sv. za Vás, kteří tak pomáháte bohublému dílu k radosti všech. Přejeme každému z Vás neustálou přímluvu sv. Martina a odměnu, „která nezreziví a mol ji nerozežere“. Deo Gratias!!!

Unie křesťanských pedagogů, pobočka Praha, vás zve na přednášku prof. ThDr. Václava Wolfa – **Má Bůh svůj vnitřní život?**, která se bude konat v úterý 4. prosince 2001 v 18 hod. (vchod se zavírá v 18,15 hod.) v sále sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č. 11, Praha 1. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Setkání pro dívky na téma „Na hlubinu“ se koná v Klokotech 7. – 9. prosince 2001. Chcete-li spolu s námi prožít dva nevěsední dny, vezměte si s sebou spacák, přezůvky, zápisník, popř. kytaru a přijedte. Začínáme v pátek večer. Srdečně vás všechny zveme a těšíme se na vás. Sestry Nejsvětějšího Spasitele, Staroklokotská 1, 390 03 Tábor-Klokoty, tel. 0361/23 25 84.

Liturgická čtení

Neděle 25. 11. – slavnost

Ježíše Krista Krále

1. čt.: 2 Sam 5,1-3

Ž 122(121),1-2.4-5

Odp.: srov. 1 (Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.)

2. čt.: Kol 1,12-20

Ev.: Lk 23,35-43

Pondělí 26. 11. – ferie

1. čt.: Dan 1,1-6.8-20

Dan 3,52.53.54.55.56

Odp.: ... svrchovaně chvályhodný a velebený navěky.

Ev.: Lk 21,1-4

Úterý 27. 11. – ferie

1. čt.: Dan 2,31-55

Dan 3,57.58.59.60.61

Odp.: ... chvalte a oslavujte ho navěky.

Ev.: Lk 21,5-11

Středa 28. 11. – ferie

1. čt.: Dan 5,1-6.13-14.16-17.23-28

Dan 3,62.63.64.65.66.67

Odp.: ... chvalte a oslavujte ho navěky.

Ev.: Lk 21,12-19

Čtvrtek 29. 11. – ferie

1. čt.: Dan 6,12-28

Dan 3,68.69.70.71.72.73.74

Odp.: ... chvalte a oslavujte ho navěky.

Ev.: Lk 21,20-28

Pátek 30. 11. – svátek sv. Ondřeje

1. čt.: Řím 10,9-18

Ž 19(18),2-3.4-5

Odp.: Řím 10,18b (Všude na zemi pronikl jejich hlas.)

Ev.: Mt 4,18-22

Sobota 1. 12. – nez. pam sv. Edmunda Kampaňana nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Dan 7,15-27

Dan 3,82.83.84.85.86.87

Odp.: ... chvalte a oslavujte ho navěky.

Ev.: Lk 21,34-36

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
do první modlitby dne: 25.11. 26.11. 27.11. 28.11. 29.11. 30.11. 1.12.

Antifona	730	934	949	964	980	1673	1012
Žalm	786	783	783	784	784	786	783

Ranní chvály:

Hymnus	730	738	738	738	738	1598	738
Antifony	731	935	950	965	981	1599	1014
Žalmy	813	936	950	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	731	938	953	969	985	1599	1017
Antifona k Zach. kantiku	731	939	953	969	985	1599	1601
Prosby	732	939	953	969	985	1675	1017
Záv. modlitba	732	939	954	970	986	1600	1601

Modlitba během dne:

Hymnus	733	739	739	739	739	739	739
Antifony	733	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	818	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	733	943	957	973	989	1676	1021
Záv. modlitba	732	943	957	973	990	1600	1022

Nešpory: SO

Hymnus	727	727	740	740	740	740	1598	41
Antifony	727	734	945	960	976	992	1600	45
Žalmy	727	734	945	960	976	992	1678	808
Kr. čtení a zpěv	729	736	947	962	979	995	1600	45
Ant. ke kant. P. M.	729	737	948	962	979	995	1601	45(A)
Prosby	729	737	948	963	979	995	1681	46
Záv. modlitba	732	732	948	963	980	996	1600	48

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
------------------	------	------	------	------	------	------	------	------

P. Jan Daněk:

SVĚTLO NA CESTU - CYKLUS A

Nový cyklus promluv na neděle a svátky.

Brož., A5, 168 stran, 137 Kč

P. Antonín Šuránek:

NOVOZÁKONNÍ ROZJÍMÁNÍ 2

Rozjímání na vybrané texty z Nového zákona.

Místo rukopisu, brož., A5, 184 stran, 150 Kč

trpí tímto postižením. Thomas M. Santa jejich otázky a odpovědi na ně tématicky uspořádal a dal tak vzniknout knize, která se nyní dostává také k českému čtenáři. Kniha může pomoci také tomu, kdo skrupulozitou netrpí, a to proto, aby dokázal lépe pochopit a respektovat své trpící spolubratry.

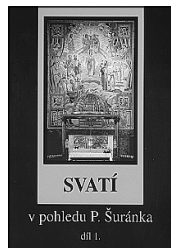
Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 256 stran, 199 Kč

John A. Schug:

PÁTER PIO - KAPUCÍN

Po sedmiletém důkladném zkoumání životopisných údajů nám J. A. Schug, kapucín z Oklahomy v USA, předkládá místy neuvěřitelný životní příběh P. Pia (1877-1968), kapucinského kněze z malého horského městečka San Giovanni Rotondo v jižní Itálii. Jistě máme ještě v živé paměti, jak papež Jan Pavel II. v květnu r. 1999 P. Pia blahorečil. Kniha je ve slovenštině.

Serafin, 3. vydání, brož., zúž. A5, 200 stran, 66 Kč

SVATÍ V POHLEDU P. ŠURÁNKA - DÍL 1.

P. Šuránek dovedl podat jednoduchým způsobem podstatné rysy různých světců. Tyto texty vycházely v období září 1945 až květen 1948 v týdeníku Rozséváč. Nyní se dostávají také k současným čtenářům, a to v knižní podobě. V publikaci nechybí ani jmenný rejstřík, usnadňující orientaci v textu.

Místo rukopisu, brož., A5, 168 stran, 150 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Thomas M. Santa:

POROZUMĚT ÚZKOSTLIVÝM

(Skrupulóznost v duchovním životě)

Téma, o kterém se v dnešní době mnoho nemluví, ale přesto existuje mnoho lidí trpících právě skrupulozitou. Nejde zde o odbornou publikaci určenou pouze profesionálům, ale kniha je určena pro široký okruh čtenářů. Jedinečným přínosem této práce je to, že nevyhází z myšlenek a představ jednotlivce, nýbrž čerpá ze zkušeností těch, kdo

Stephanie Jeffsová:

DĚTEM NA DOBRU NOC

Ilustroval Graham Round

Soubor barevně ilustrovaných biblických příběhů anglické autorky je určen především dětem předškolního věku, ale také jejich rodičům či prarodičům, kteří jim z něho budou předčítat. Jednotlivé příběhy tvoří samostatné a uzavřené celky, z nichž volně vychází závěrečná dětská modlitbička. Proto je vhodné číst knihu hlavně večer před usnutím.

Česká biblická společnost, váz., 204x204 mm, 94 stran, 219 Kč

Pozor! V č. 42 jsme uvedli informace o předplatném na rok 2002.

Maticе cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
Položka, 779 00 OLOMOUC 9

Maticе cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Maticе cyrilometodějské. Vydává Maticе cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticе cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vítek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce: Maticе cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzercí, podávání novinych zápisůk povolene SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracime.